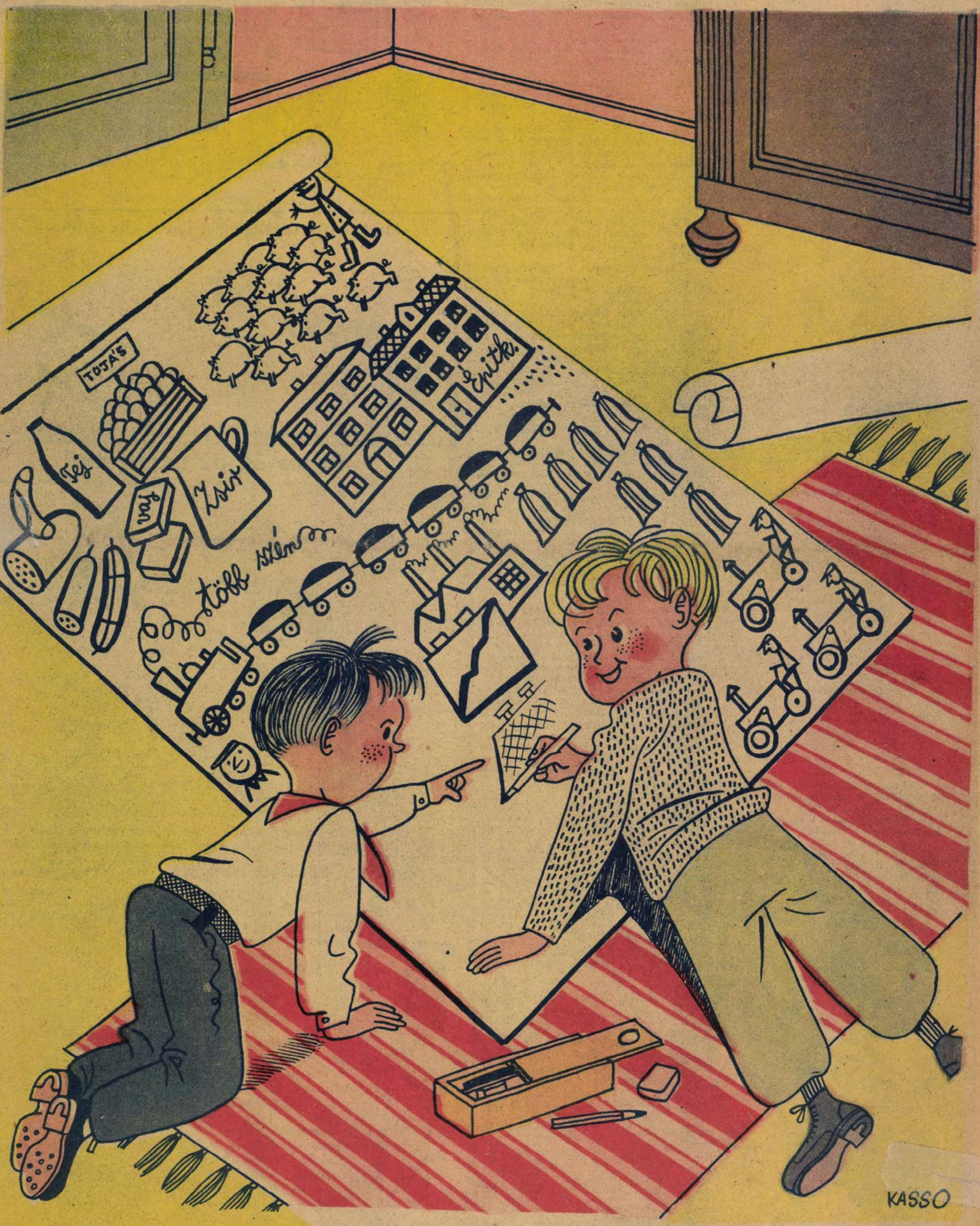
VIII. évfolyam, 1. szám
1952. január 3

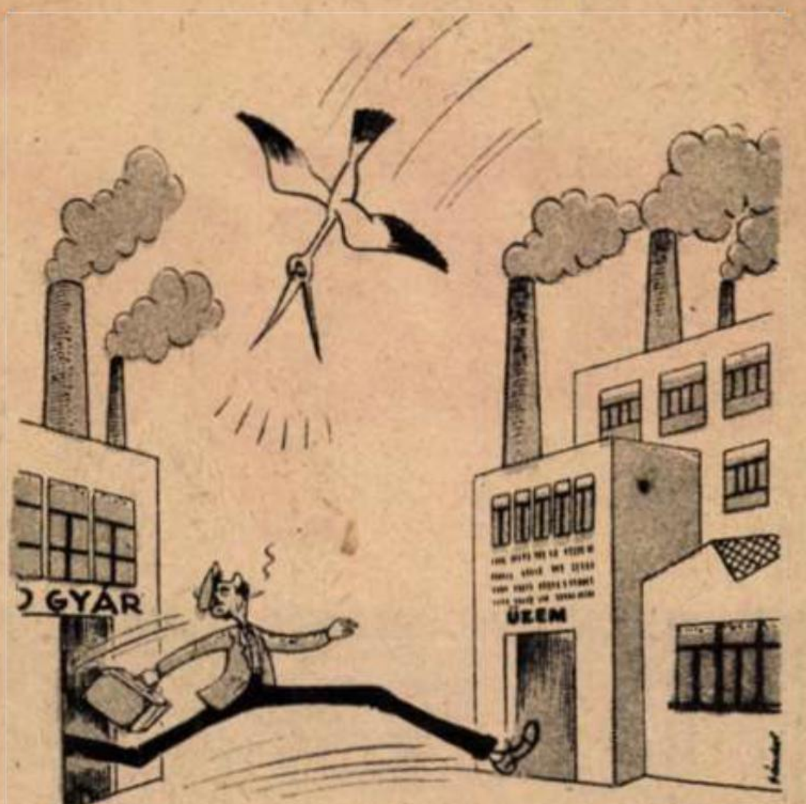
Ludas Matyi

70 fillér

— Mi az a sok szép, amit rajzolsz?
— Ezerkilencszázötvenkettő!

Már a madár is megsokalja

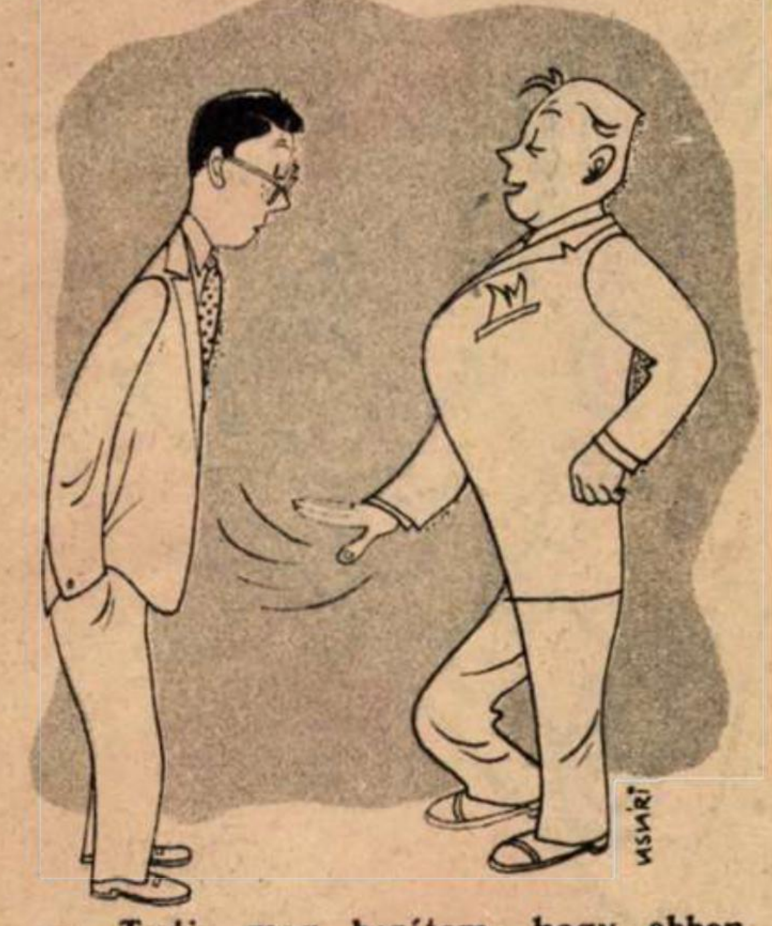
A gólya: Hallja öregem, a vándormadár én vagyok! Maga ne vándoroljon minden héten más üzembe!

Mai probléma az őslénytárban

— Mit gondolsz, ha ezt a sok öreg csontot bevinném a Lim-lom boltba, megkapnám érte azt a szép korcsolyát?

Aminek nem szabadna lennie

— Tudja meg barátom, hogy ebben az irodában én végzek minden komoly munkát!

— Dehiszen láttam, hogy ma egész nap nem csinált semmit!

— Na igen, mert ma egész nap nem volt semmi komoly munka.

Darvas Szilárd:

Egy igazgató, aki bírja a kritikát

A Guta-utcai Citronád V. (Cirokseprő, Trombita és Nádpálca Vállalat) díszterme gyönyörűen kidekorálva fogadta az érkezőket. A rendkívüli értekezletet az igazgató, Kanga Lajos hívta egybe, miértis több más, ugyanebben az időben tartott értekezlet feloszlott s mint a mellékfolyók a Dunába, beleömlöttek a jelzett főértekezletbe. Az emberek csaknem kicsaptak medrükből.

— Szaktársak — mondta Kanga Lajos — immár egy esztendeje állok a vállalat élén és még egyetlen valamirevaló kritikát sem kaptam a szaktársaktól. Szaktársak, ez így nem helyes. Én nem hiszem, hogy olyan tökéletes ember lennék, miszerint működésemben ne lenne kivetnivaló. Épp ezért most megkérem a szaktársakat, hogy mondjanak erős, meg nem alkuvó, a gyereket nevén nevező bírálatot rólam.

Dermedt csend követte a szavakat. Kanga bátorítóan nézett körül. Ekkor felállott Csipcsák bácsi, mert találkozott az igazgató tekintetével s az teljesen megzavarta őt.

— Én nem helyeslem — mondotta — hogy az igazgató szaktárs mindig félórával később jár be, mint a többiek.

Ezzel leült, viszont felemelkedett Kanga Lajos s miután röviden közölte, hogy minden egyes felszólalásra egyenkint válaszol, hozzákezdett az elsőhöz.

— Nem nehéz Csipcsák szaktárs szavaiban felfedeznem azt a kispolgári demagógiát — dörögte igen határozott hangon —, amely munkájára is rányomja a bélyeget.

Sűrű sötét csend állott be. Csipcsák bácsi magába roskadtan ült és nekilátott önfényképezni magát, nehogy mégegyszer hasonló hibát kövessen el.

— Ejnye, szaktársak — ingatta fejét az igazgató — hát ilyen nehezen indul ez a kis értekezlet. Törjék csak a fejüket, van énnekem hibám bőven.

Ekkor felállott Doromb Jenő és kifejtette, hogy Kanga Lajosban sűrűn fellelhetők a diktátori allűrök, általában nem tűri, hogy kritizálják és ha valaki ezt megkísérli, azt képes lefasisztázni. Mondókáját azonban nem tudta végigmondani, mert Kanga Lajos túltéve magát minden demokratikus külsőségen, rárivallt, hogy aki ilyet mond róla, az utolsó aljas gaz fasiszta, jobboldali szoc.-dem, baloldali elhajló, titkos szabotőr és jó lenne, ha Doromb szaktárs ideológiailag képezné magát.

Megint csend lett, az emberek feszengtek és inaikban az odaszállt bátorság némán hallgatott, amibe azonban Kanga nem nyugodott bele.

— Bizonyisten, szégyelem magam, szaktársak — mondta. — Jól tudom én, hogy nem vagyok földreszállt angyal, de hogyan vessem le a hibáim, ha a szaktársak nem mutatnak rá?

Ekkor felállott Tünde Alajos.

— En úgy vélem ... — kezdte, de csak idáig jutott, mert Kanga Lajos elhatározta, hogy meggyorsítja az értekezletet és azonnal válaszolt neki:

— Tünde szaktárs azt mondja, hogy ő úgy véli ... Én pedig úgy vélem, hogy nem ártana végre felhagyni azzal a hányaveti modorral, amely mint az ő multjának csökevénye az egész kollektívánk munkáját hátráltatja. Mindez nem lenne, ha Tünde szaktárs képezné magát ideológiailag.

Csodálatosképpen több felszólaló nem akadt, pedig az igazgató a végén már térdencsúszva és összekulcsolt kezekkel könyörgött egy kis kritikáért. Úgy, hogy noha az értekezlet mutatott némi eredményt, sikerültnek mégsem volt nevezhető és Kanga Lajos zárszavában meg is jegyezte, miszerint a terem nyilvánvalóan nem alkalmas hasonló célokra.

*

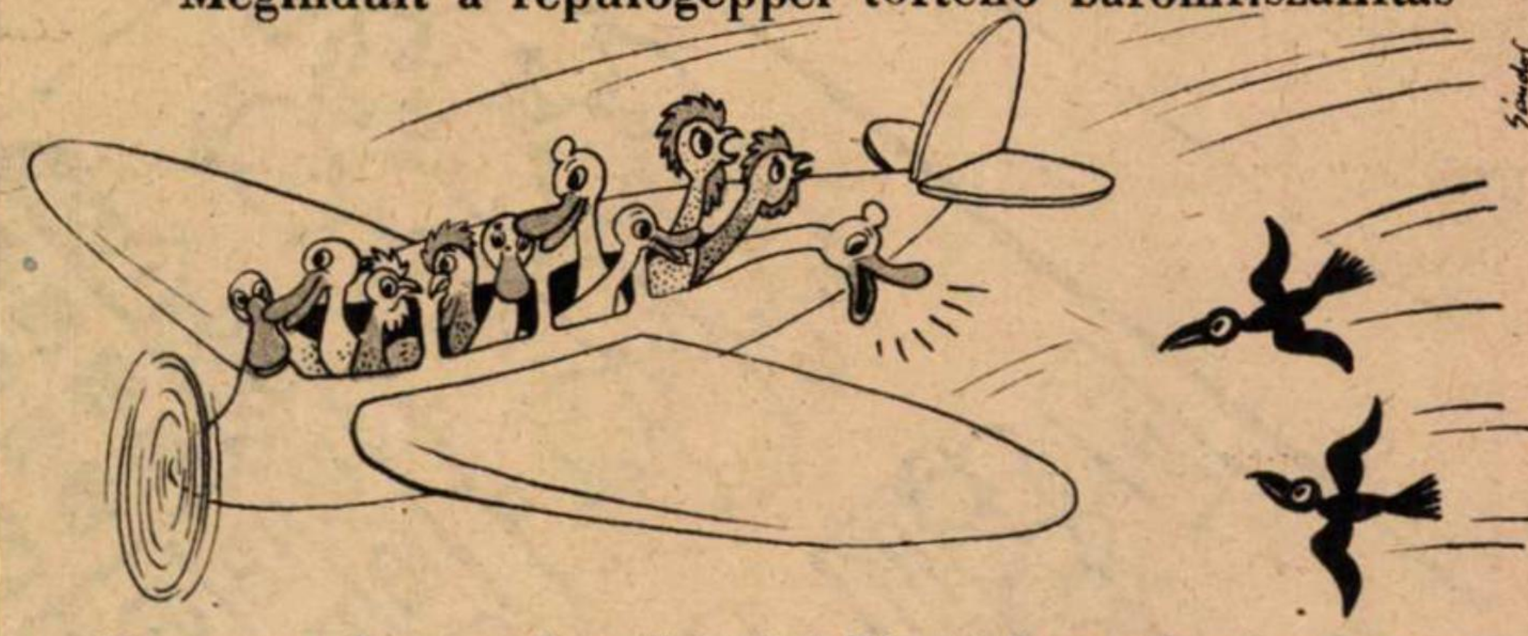
Befejezésül hadd szögezzük le: tisztában vagyunk azzal, hogy ilyen vállalat, ilyen igazgató és ilyen kollektíva nem létezik. Beszámolónk megírásában azonban az a cél vezetett, hogy a jövőben se létezzen.

A svéd külügyminiszter egyéni véleményét hangoztatta az ENSz-ben

Acheson: Küldje be a svéd követet!

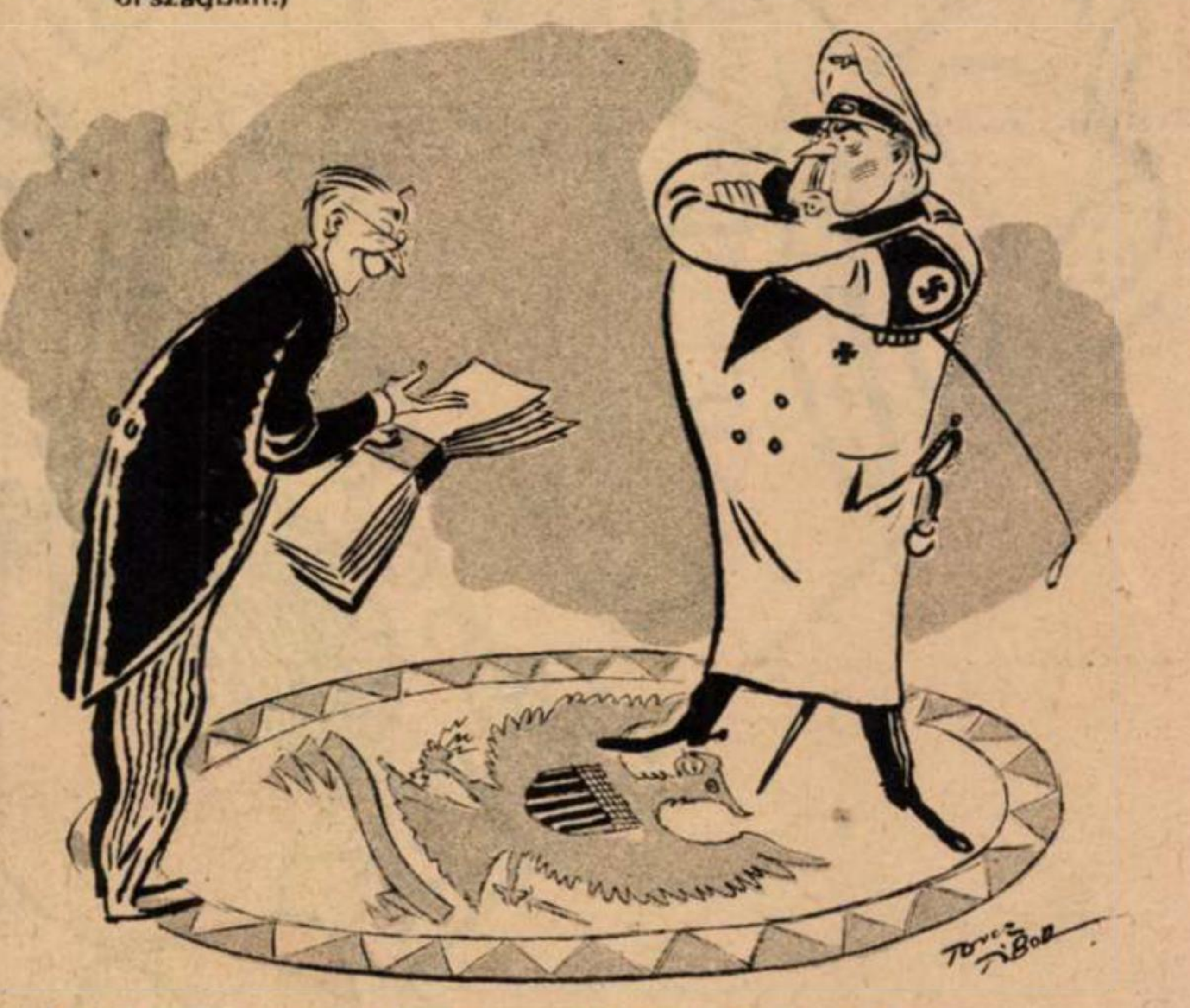
Megindult a repülőgéppel történő baromfiszállítás

— Hogy maga milyen maradi, varjú kartárs! Még mindig a saját szárnyaival repül!

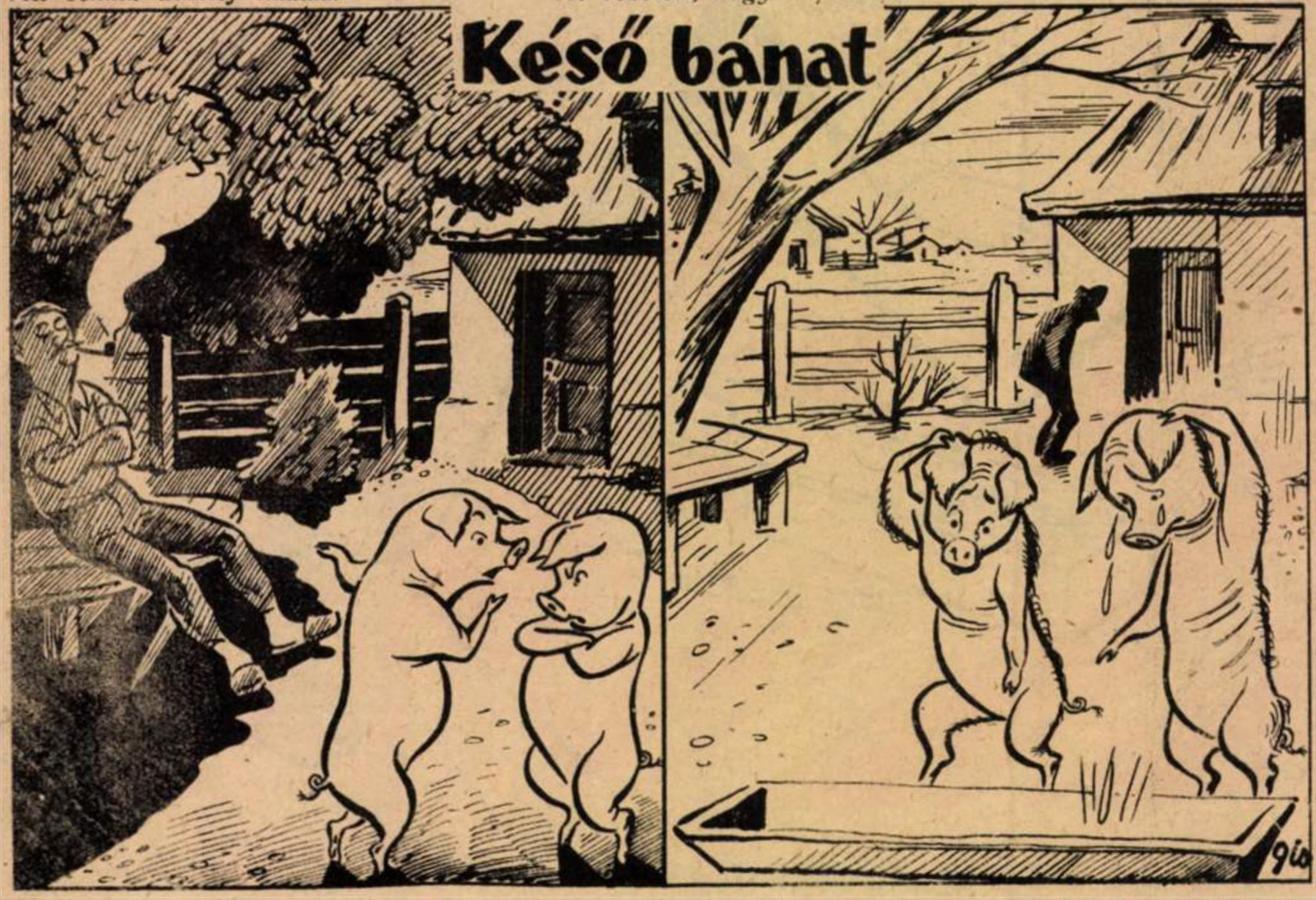
Nincs ok az izgalomra!

(ENSz-bizottság vizsgálja a választási körülményeket Nyugatnémetországban.)

SS-tábornok: Rajta lesznek a nácik is a választási listán?
ENSz-küldött: Nyugalom, tábornok úr! Csak a nácik lesznek rajta.

Késő bánat

— Szólni kellene neki, hogy kapálja meg a kukoricát. De disznó létemre én figyelmeztessem?

— Édes egy komám, mégiscsak szólni kellett volna...

Kölcsönös biztonság

Truman a híres kémtörvénynek azt a nevet adta, hogy kölcsönös biztonsági törvény. Ez tisztára ízlés dolga; adhatta volna azt a nevet is ennek a törvénynek, hogy alkonyi táj tehenekkel, vagy szalonnásrántotta, mert ennek a törvénynek pontosan annyi köze van a biztonsághoz, mint az alkonyi tájhoz tehenekkel vagy a szalonnásrántottához; ő azonban kölcsönös biztonsági törvénynek nevezte el, nyilván azért, mert ha azt a címet adja neki, hogy alkonyi táj tehenekkel, akkor azt hiszik, hogy kép, pedig képtelenség.

De azért, ha jól meggondoljuk, valami halvány köze mégis csak van ennek a törvénynek a kölcsönös biztonsághoz. A nyilasok ugyanis biztonságban vannak Truman felől, hogy nem adja ki őket, Truman pedig biztonságban van a nyilasok felől, hogy ennek fejében nem ütik agyon.

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Előfizetési ügyek: Posta Központi Hírlap Irodája, V., József nádor-tér 1. Telefon: 180-850
Személyes ügyfélszolgálat:
V., Roosevelt-tér 5—6
Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Szerkesztőségünk új címe:
LENIN-KRT. 9-11

Pénz és pénz

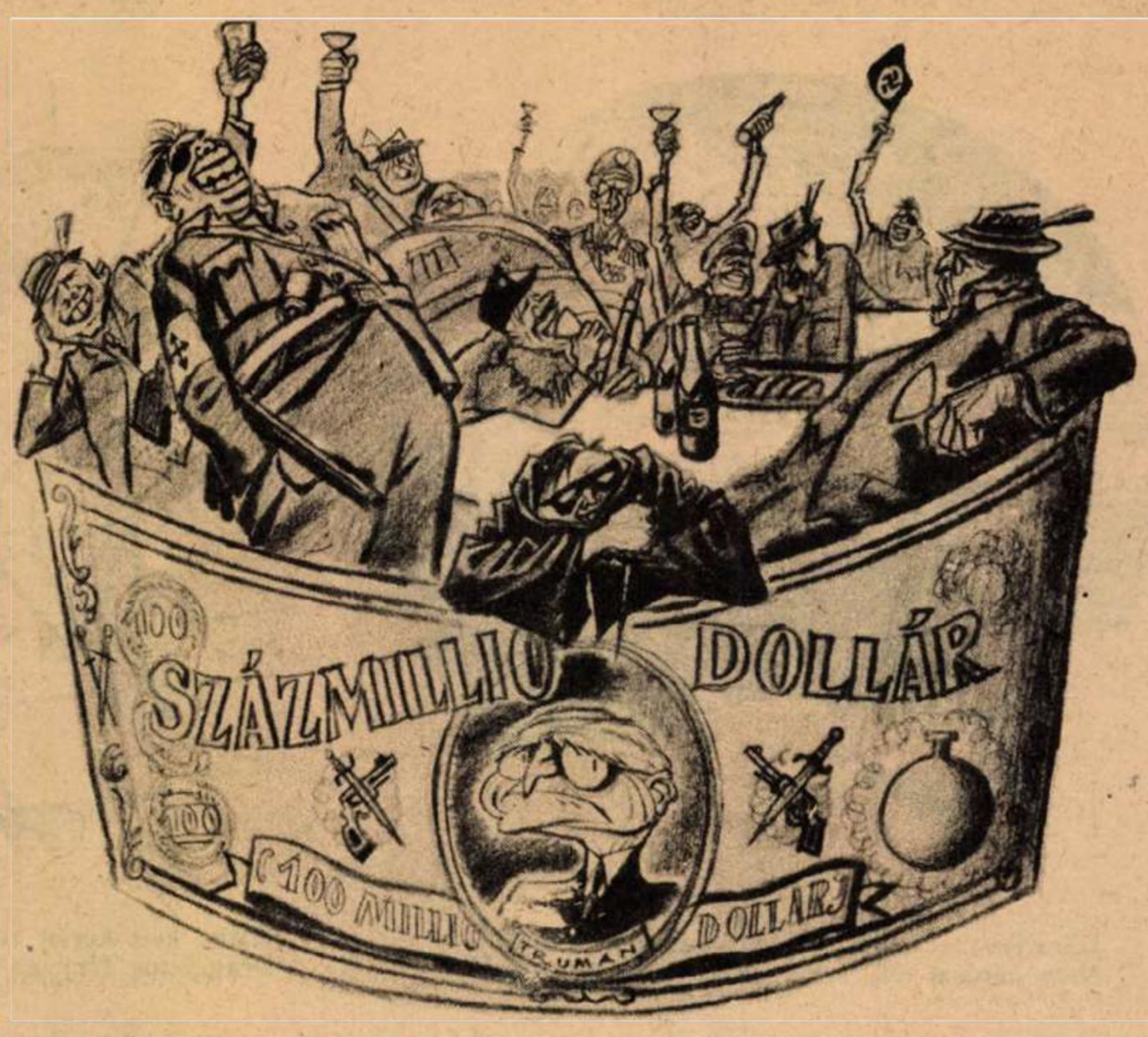
Caudle

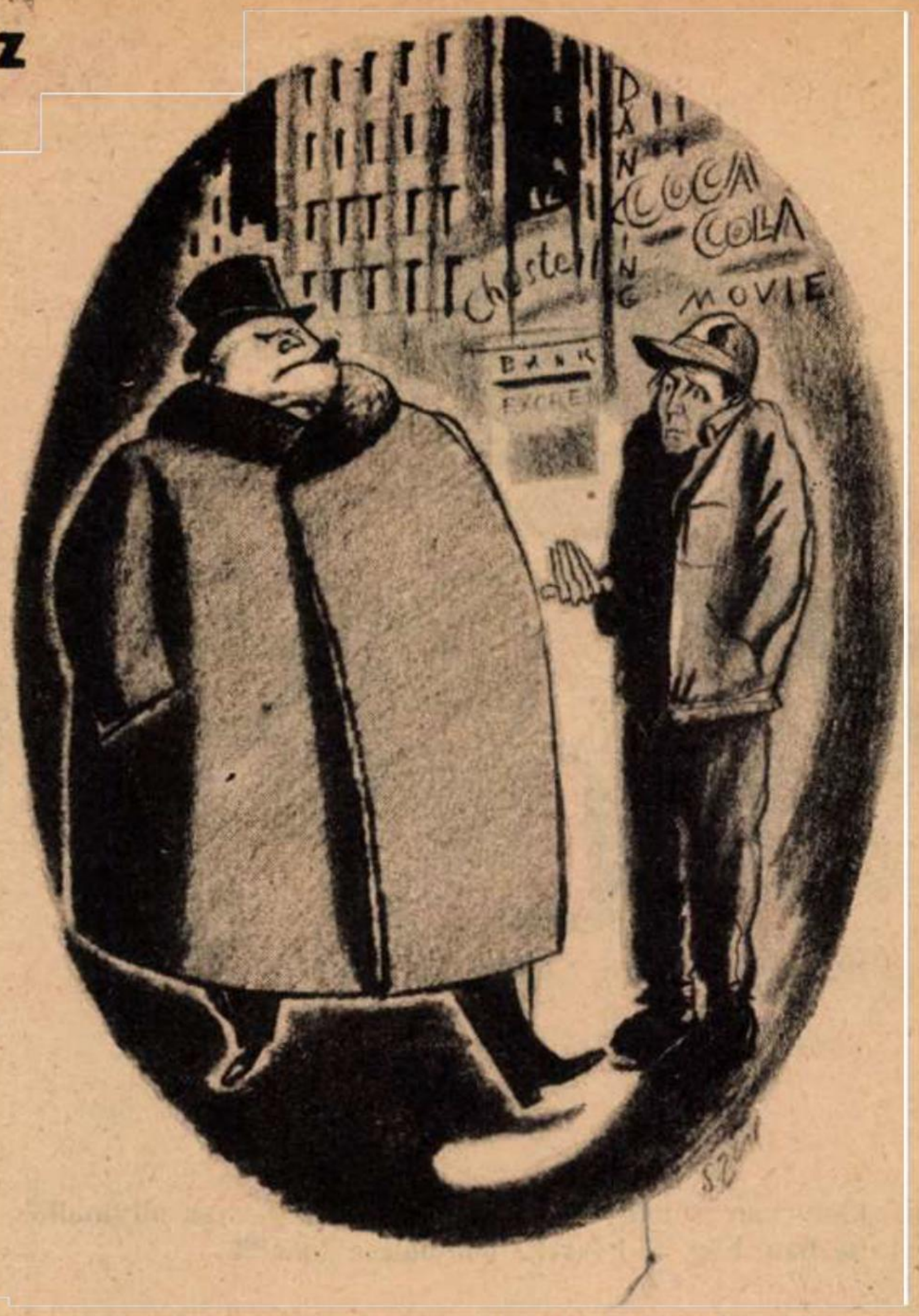
Caudle az Amerikai Egyesült Államok igazságügyi államtitkárának neve. Caudle sokáig volt igazságügyi államtitkár, az igazságot azonban nem lehet sokáig államtitkolni: kiderült, hogy Mr. Caudle panamázott, ebben különbözvén a többi USA-államtitkároktól, akikről még nem derült ki.

Mr. Caudle panamái egyszerűek és szolidak voltak. Aki Amerikában adócsalást akar elkövetni, az egyszerűen Mr. Caudlehoz fordult, s ő jutányos árón elsimította a dolgot. Mr. Caudle üzlete remekül ment, mert Amerika magasabb társadalmi osztályaiban Truman az egyetlen, aki adócsalást nem követ el; ő háborút követel.

A mérleget mindenesetre egyensúlyban tartotta Mr. Caudle: az alacsonyabb társadalmi osztályok fizették az adókat, a magasabb társadalmi osztályok fizették Mr. Caudlet.

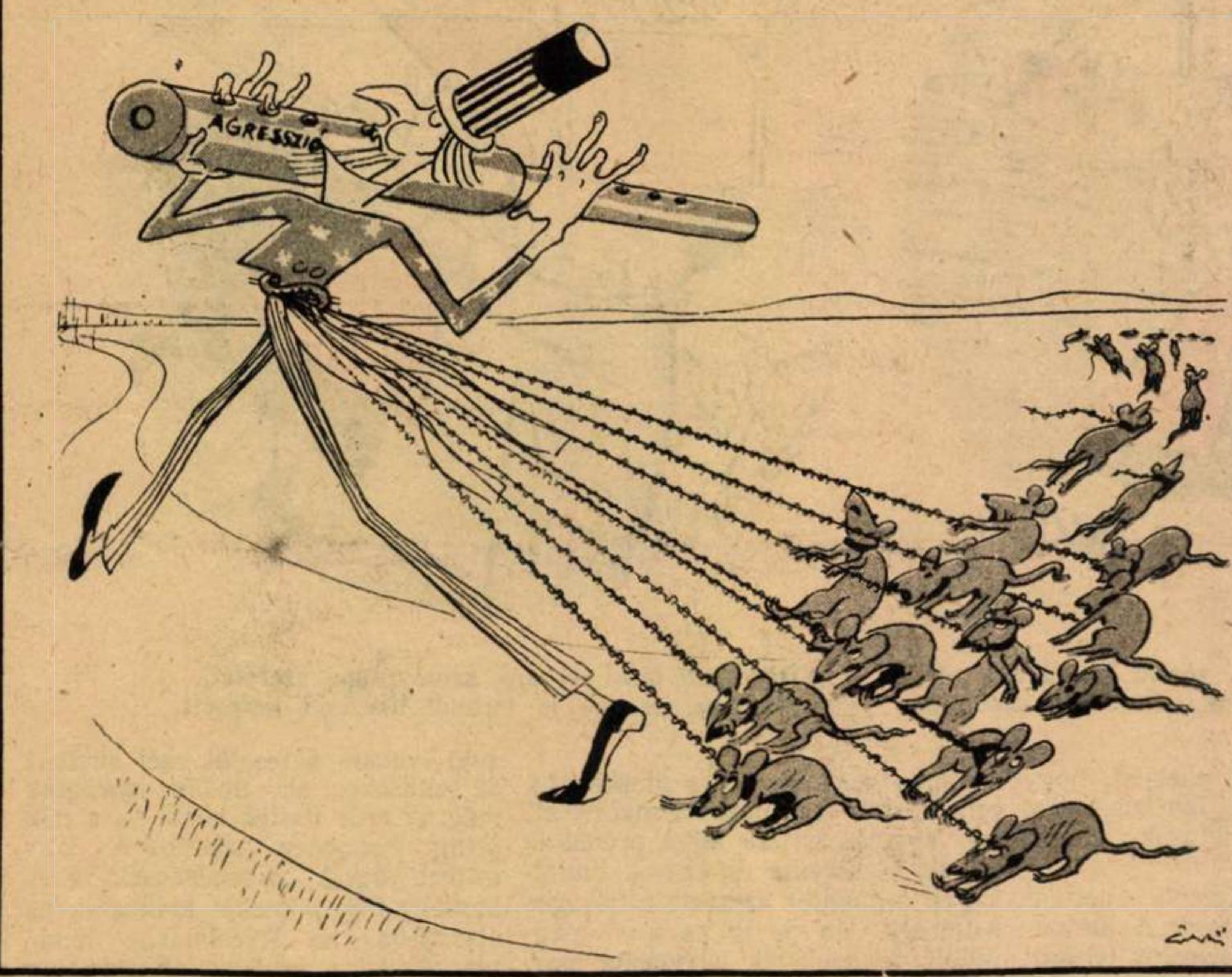
Százmillió dollár gyilkosságra, szabotázsra, kémkedésre...

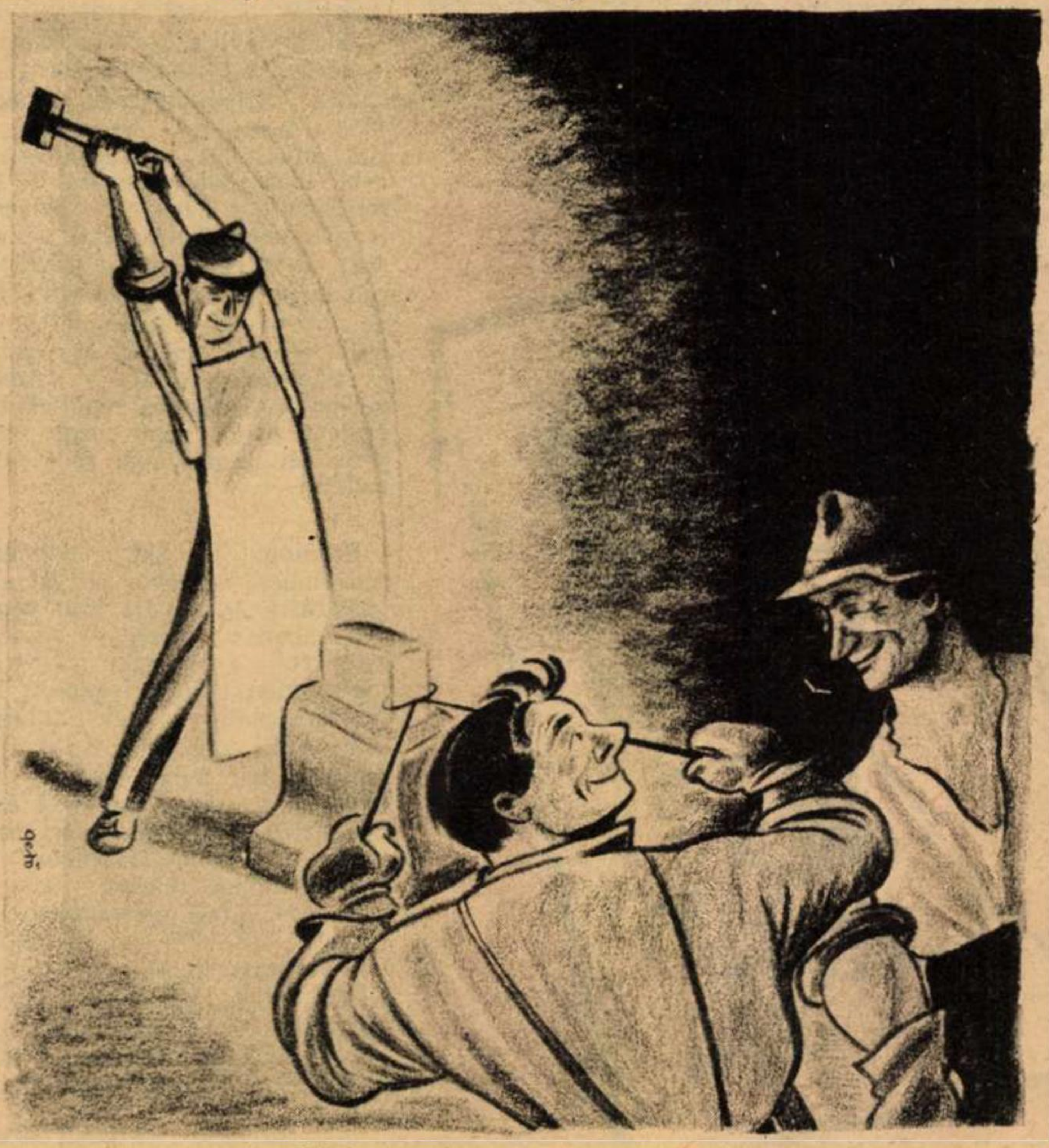
— Uram, legalább tíz centet adjon... Hónapok óta munka nélkül vagyok...

A hamelni patkányfogó

(Az ENSZ-szavazógép már nem működik gombnyomásra. Egyre több kapitalista állam húzódozik a szavazástól.)

Új esztendő — új lendület!

— Nézd, micsoda svung!
— Hja öregem, ez már az 1952-es lendület!

A HUMOR MESTEREI

Hogy lehet valaki jó ujságíró — Amerikában

Írta: Mark Twain

Éheztem és nyomorogtam. Életem napról napra reménytelenebb lett. Éreztem: már nem sokáig bírom. Ekkor egyszer csak levelet kaptam. Virginiából. Kérdezik: elvállalná-e az „Enterprise" című újság helyi hírek rovatának vezetését. Fizetés: heti 25 dollár. Huszonöt dollár! Egész vagyon, vagy talán még annál is több!

Amikor később örömöm első fellobbanása elmúlt, gondolkozni kezdtem: hát én csak ennyit érek? Ezért küszködtem? Ezért tanultam? Aztán azt gondoltam: szükség törvényt bont, így szól a közmondás is. No, meg legyünk csak őszinték, ha valaki megbízna, hogy fizetség ellenében a hindu Zendavesztát eredetiből lefordítsam, vajjon nem vállalnám-e el?!

Végignéztem magamon... szó, ami szó: kissé furcsán festettem ágról-szakadt ruhámmal és elvadult kinézésemmel... Itt tenni kell valamit! Igy nem állíthatok be új munkahelyemre! Elhatároztam: eladom a revolverem! Eddig még úgy se használtam. Alkalmam se volt rá, hogy megöljek vele valakit. Csak éppen az illendőség miatt hordtam.

Eladtam a revolveremet, rendbeszedtem magam és a pénz utolsó maradványaiból elutaztam Virginiába. Az első meglepetésem az volt, hogy mindenki revolvert hordott: a főszerkesztő, a segédszerkesztők, a betűszedő, a nyomdászok... mindenki!

Mr. Goodman, a lap tulajdonosa barátságosan fogadott. A lelkemre kötötte, hogy szorgalmasan járjam a várost, beszélgessek az emberekkel, tudjak meg minden újságot, ami a városban történt és értesüléseimet pontosan jegyezzem le, hogy aztán lelkiismeretesen feldolgozhassam. „Soha se szabad azt írnia — kötötte a lelkemre Mr. Goodmann — hogy „amint értesültünk", vagy „úgy hallottuk", vagy „az hírlik, hogy" vagy „azt mondják"... Mindenkor a szigorú tárgyilagosság! Mindenben a megtörtént események hű képe! Mindenütt a megcáfolhatatlan szavahihetőség! Ezek a jó újságírás alapfeltételei!

Megfogadtam Mr. Goodman tanácsait és nekiindultam a városkának. Lassacskán összebarátkoztam az emberekkel, de senki se tudott semmiféle újságot. Hazamentem és elmeséltem Mr. Goodmannak, hogy jegyzőkönyvem öt órai szorgalmas kérdezősködés után is üresen tátong. Mr. Goodman mereven rámnézett, aztán csak ennyit mondott: „Az elődje is ilyesféléket makogott, fiatalember! Ugy látom, maga nemigen ért az újságíráshoz, fiatalember! Ha nincs téma, hát keresni kell! Érti? Keresni! És ha nem talál... hm... csinálni kell... hm..." Végül lemondóan megcsóválta a fejét és a beszélgetést ezzel fejezte be: „Az az érzésem: nem sokáig lesz lapunk munkatársa, fiatalember...!"

Megint nyakamba vettem a várost. Loholtam ide-oda. Már majd a nyelvem kilógott a fáradtságtól: semmi! Sehol semmi! Ugylátszik, ebben az átkozott városban a világon semmi sem történik! Búsan, letörve bandukoltam az utcákon.. egyszercsak megláttam egy szénásszekeret. Egy közönséges, mindennapi szénásszekeret, amint észbontó lassúsággal döcögött a városka hepehupás utcáin. Viszszarohantam a szerkesztőségbe és megírtam első cikkemet, amelyben 16 szénásszekér 16 irányból egyszerre tart a város felé, megrakva 16 féle holmival. Olyan izgalmasan írtam meg a szénásszekerek bevonulását, amilyet Virginia városa még az életben nem olvasott! Határozottan sikerem volt. Mr. Goodman megveregette a vállamat: „Bravó, fiatalember, csak így tovább, fiatalember! Ugy látom, mégis csak lesz valami magából...!"

Másnap nagy napom volt!! A kocsmában megölt egy csavargó egy másik csavargót. „Uram — szóltam a gyilkoshoz — ön ma nagy szívességet tett nekem. Ezt sose felejtem el önnek. Higyje el, nagy gondban voltam. Két hasábot kell még ma megírnom és fogalmam se volt, mihez kezdjek. Valóban nemes cselekedet volt öntől, hogy megsegített. Köszönöm. Ezerszer köszönöm..." Persze ezt nem mondtam a csavargónak, csak szerettem volna ...

A cikk jól sikerült. De aztán eljött a harmadik nap és én ismét gondterhelten róttam a városka utcáit. Semmi. Megint semmi. Mintha megállt volna az élet... de ni csak! A piactéren a bevándorlók jellegzetes ponyvatetős lovas kocsijai állnak. Gondoltam: odamegyek hozzájuk, elbeszélgetek velük... Ugy láttam, ők is szívesen vették a barátkozást, jobbal úgyse tudták agyonütni az időt, amíg a lovak abrakoltak és ittak.

A telepesek elmondták, hogy nemrégiben ellenséges indiánoktól lakott területeken mentek keresztül. Voltak apróbb csetepatéik is az indiánokkal, de szerencsére semmi baj nem történt.

Az egyik kocsin különösen értelmes arcú ember ült. Elmondta: Californiába készül. Fantáziám azonnal működni kezdett. Ez az én emberem! Messzire megy! Nem üthet lármát! Apróra kikérdeztem, hogy is volt az eset az indiánokkal. Azt mondta, volt egy kis csetepaté, de veszteség egyik oldalon se volt.

Hm, — gondoltam — ez nem jó, itt tenni kell valamit!... Tettem is! Rövidesen olyan véres összeütközésekről számoltam be az indiánok és a telepeskaravánok között, hogy mindenkinek végigfutott a hideg a hátán az izgalomtól, aki a híreimet olvasta! Százával öltem meg az indiánokat és a telepeseket a — tollammal! Véres harcokról és nagy csatákról számoltam be...

Nemsokára már három hasábot szerkesztettem naponta, az eddigi kettő helyett. Mr. Goodman oda volt az örömtől. A lap példányszáma emelkedett. Mr. Goodman a legnagyobb megelégedését adta tudtomra...

Én pedig aránylag elég hamar megtanultam: hogy lehet valaki jó újságíró — Amerikában.

(Fordította: Dr. K. S.)

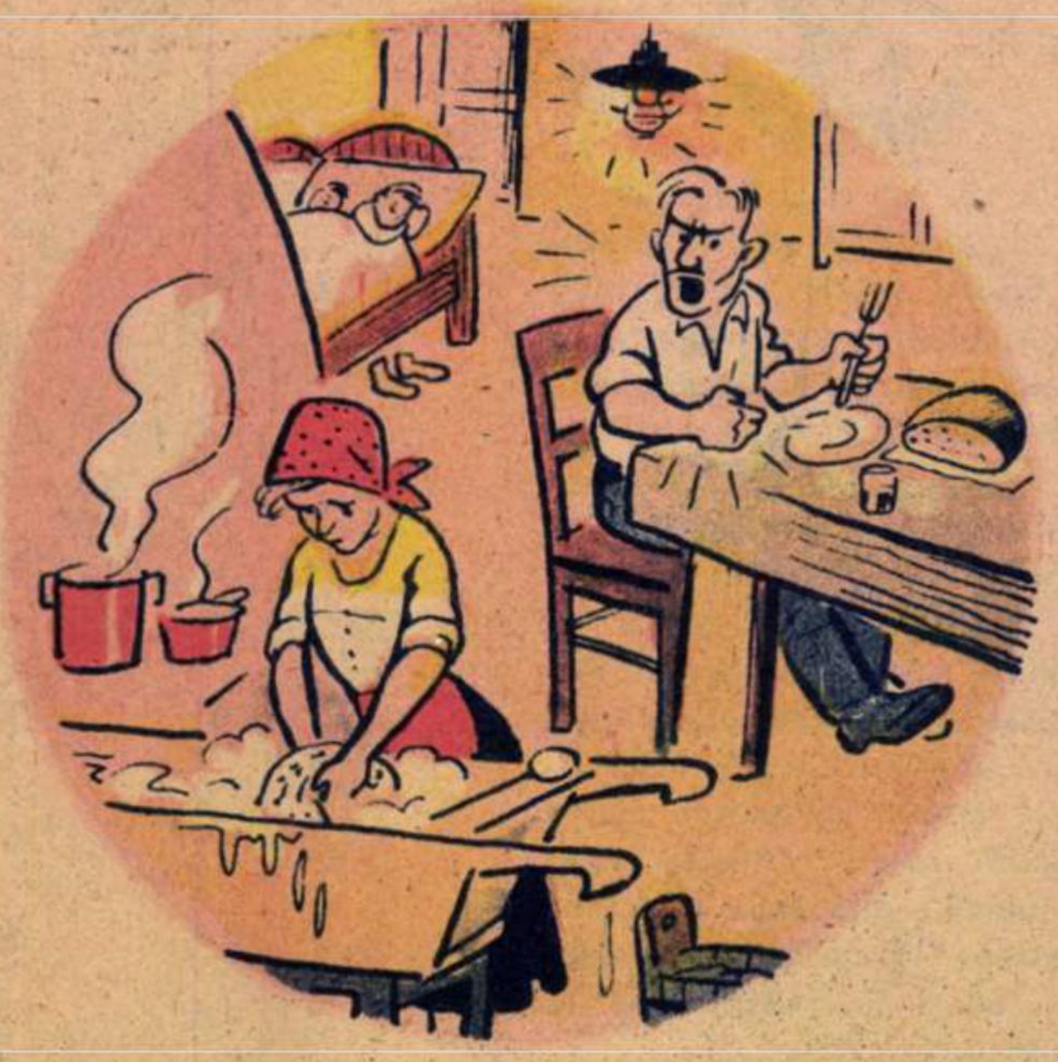
Egy asszony útja a multban és most

Korán kinn van sovány földjén, mikor még csak pitymallik,
Bezárt házban bőg a gyerek, bömbölése kihallik.

Hazatérve a munkából vacsorát kell főznie,
Nem kérdezi tőle senki, hogy egyedül győzi-e.

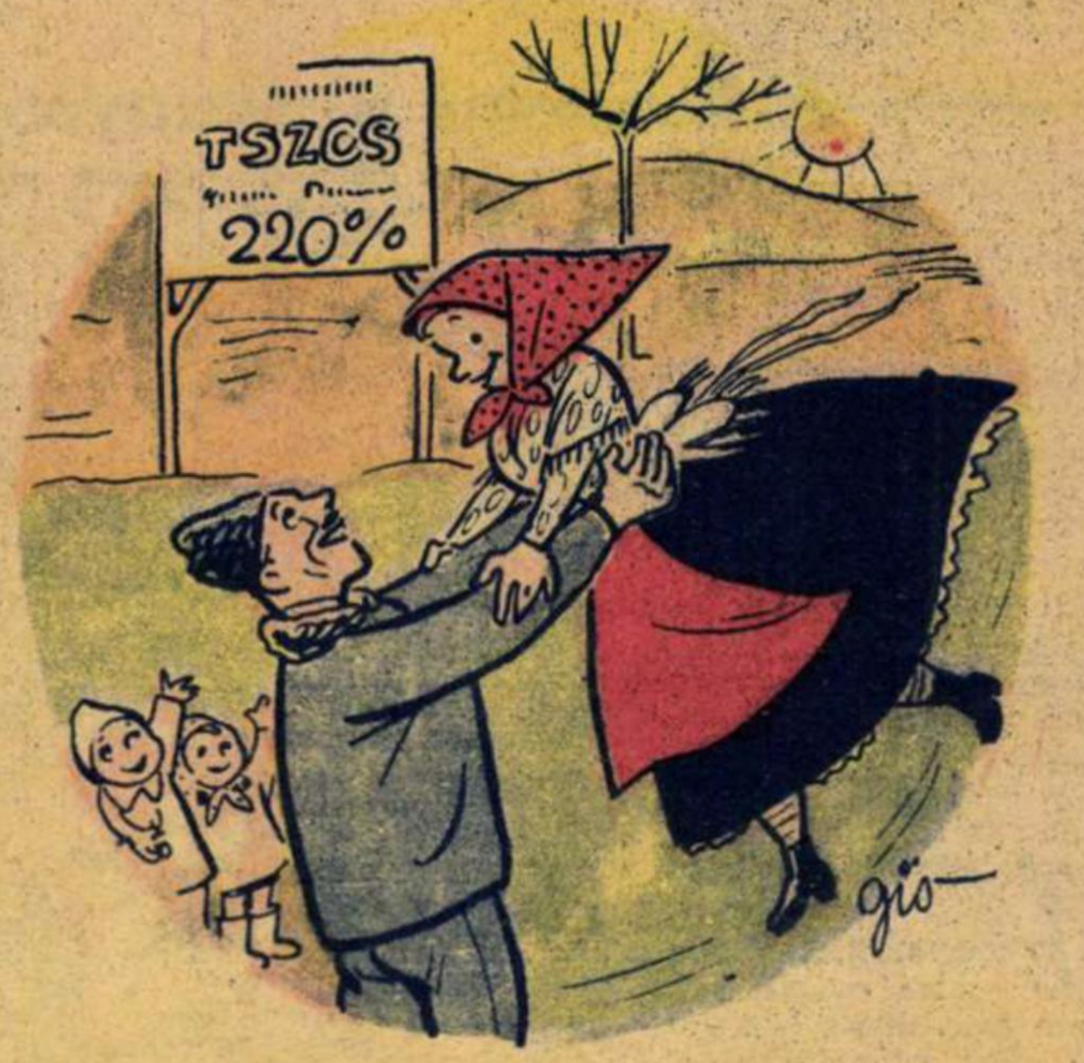
Hiába kelt korán reggel, éjjel van, míg lefekszik,
Drágalátos férjeura mindegyre csak veszekszik.

Ma csoporttag, s míg dolgozik, nincs gondja a gyerekre,
Napköziben rá van bízva hozzáértő kezekre.

Veszekedés úgy mint régen, sosem fordul már elő,
Rangja is van az asszonynak, címe: brigádvezető.

Dédelgeti most az ura, szíve csupa szeretet,
Mert az asszony jó forintot tízezeret keresett.

SEBESSÉG

Ezt a történetet szavahihető barátom mesélte el nekem. Viszont az illető — meg kell mondanom — Rácalmáson lakik és így elfogult. A történetet szóról szóra úgy mondom el, ahogy őtőle hallottam, csak a soffőr nevét felejtettem el időközben. Ezért a továbbiakban — rövidség kedvéért — Kricsmarekovics Szvetozárnak fogom nevezni.

*

A soffőr gyermekkorában autóversenyző akart lenni és álmában egyszer látta is magát, megszámlálhatatlan lóerejű versenykocsin. Diadalmasan búgott fel a motor, mikor rákapcsolt a 240 kilométeres sebességre, halomra döntögette a rekordokat, de azután felébredt és később teherkocsin lett soffőr. Egyébként ő szállította a pentelei dolgozókat Baracsra, de lehet, hogy Földvárra, ámbár az is lehet, hogy Rácalmásra. De erre már nem emlékszem pontosan.

A teherkocsin ponyva volt, a ponyva alatt fapadok és volt egy feljáró hágcsó is, a kapcsolótáblán pedig volt egy sebességmutató óra. Mindez azért volt — ezt persze csak a gyengébbek kedvéért közlöm — hogy az utas felmenjen a hágcsón, leüljön a padra és a ponyva védje, ha viszontagságos az időjárás. A sebességmutató pedig azért volt, hogy figyelmeztesse a soffőrt arra: lassan hajts és a közmondás szerint is tovább élnek utasaid. Nem így azonban Kricsmarekovics...

Egyszer olvasta valahol, hogy Caracciola jónevű olasz autóversenyző a Róma—Castelgandolfói utat 16 perc 57 másodperc alatt tette meg. Szemében titokzatos tűz gyulladt erre ki. Eszébe jutott a régóta magába temetett álom és első kísérletre már tizennégy perc és negyvenegy másodpercre javította meg az elbizakodott olasz eredményét a Rácalmás és Pentele távon. Az elnyűtt motor asztmásan köhögött, a kocsi minden alkatrésze külön zihált és jajgatott. Az utasok sápadtan kapaszkodtak a táncoló padokba és egymás kezét szorították görcsösen, vadul. Július végére 13 perc alá szorította a rekordot. Sajnos, két pad közben összetört, valamint egy vigyázatlan utas lába is, aki a bekanyarodásnál könnyelműen ülve maradt, ahelyett, hogy hasrafeküdt volna a fenéken, mint ezt a tapasztaltabb utasok általában tanácsolják.

Augusztus 18! Komoly dátum: 12.06 perc az új rekord! A harmadik pad is eltört és szegény feljáróhágcsó a sebességtől szédülten zuhant ki egy vigyázatlan huppanásnál. Aprófa alakjában találtak rá másnap a környékbeli hivatásos hulladékgyűjtők.

Ebben az időben az utasok, ha nem hoztak saját lépcsőt magukkal, úgy egymás hátára állva próbáltak bejutni a kocsiba és ez sok mulatságos pillanatot szerzett a jóságos soffőrnek. Ha pedig az autó megindult, az emberek egymásba markoltak szótlanul és lázas fogvacogásuk kísérte csak a meghajszolt motor kétségbeesett zakatolását. Szeptemberben a ponyva végleg széthullt s a rohanástól egyre lazuló lyukain keresztül szél süvített az utasokon át. Sokan zokogtak még az erős férfiak közül is, a nők pedig hangosan sikoltozva, körmeiket vágták a fenékdeszkába és harsány fogadalmakat kiáltoztak az éjszakába, ha Rácalmásig fennmaradnak a kocsin. (Szeptember 19-én: tizenegy perc, huszonhárom másodperc.)

Sajnos — mint barátom meséli — akkor már a kocsi indulási ideje is kezdett tökéletesen bizonytalanná válni. Kricsmarekovics már az 1953. decemberi menetrend szerint indult és a legvalószínűtlenebb időközökben suhant át kocsironcsával a parkírozó helyen. A reggeli negyedhetes járat néha délután indult és csak Pentelén derült ki, hogy ez a jövő heti félhatos, de ez is visszafelé Rácalmásra. Néha éjféltájt rohant át Ópentelén és sikoltozó utasai a kardántengelybe kapaszkodva repültek utána. (Kilenc perc, negyvenegy másodperc, két dugattyúval és oldalfalak nélkül.)

*

Barátom — aki rácalmási, de szavahihető — ekkor tért át a gyalogjárásra és meséje így végetért. De babonás almási vénasszonyok, esténként a kemence mellett, suttogva folytatják a legendát Kricsmarekovicsról, akinek autója rég szétmállott atomokra, de ő a megmaradt bal hátsó keréken állva, kezében a sebességmérővel és egy fél sárhányóval, pokoli sebességgel vágtat a pentelei éjszakában. Pentele—Rácalmás három perc... kérem a szállítási igazolványokat felmutatni — üvölti az arrajárók felé.

A vénasszonyok szerint ilyenkor a jótét lélek háromszor köpjön át balvállán és hő imát mormoljon a szent Tefuhoz, avagy a Szállítási Osztályhoz, amely lakozik a NEB-ben...

Földes Miklós,
Sztálinváros

LACIKA és AZ ÁRUBŐSÉG

— Anyu! Mintha csak a KOZERT-et látnám...

Kis kavarodás a nagy Bill körül

Az amerikai kultúra gazdag kiadványai közt kétségkívül a Comic Magazinok viszik el a pálmát. Ezek színes újságmellékletek, amelyeknek lapjain egy-egy szívhez szóló, megható, szép és emberi történetet rajzolnak meg. A leghíresebb közöttük a Tex Bill c. mélységes amerikai emberismeretről tanúskodó folytatásos rajzos regény. A rajzolók ebben a remekműben *Tex Billt*, a kiváló hőst nemzeti imperialista viseletben: álarcban és géppisztollyal ábrázolják. A Tex Bill-oldal rendszerint 20 képből és átlagosan 30—40 gyilkosságból áll. Kezdődik úgy, hogy Bill teljes rablói díszben feszít az egyik kockában s szájából árad a szöveg, amit hurkaszerűen ábrázolt vonallal vesznek körül és ezt mondja: — *Well, lássunk hozzá*... A következő rajzos kockában négy embert láthatunk szitává lőve, nyilvánvaló, hogy Tex Bill hozzálátott.

Azokban az országokban, ahol az amerikai imperialisták — az álarcot már levetve, de a géppisztolyt erősen szorongatva megjelennek — elterjesztik a Comic Magazinokat is, csak azért, hogy igazolják a közmondást, amely szerint a nyomorúság nem jár egyedül, — adott esetben szellemi nyomorúság is társul hozzá. A Comic Magazin tehát ellepte a marshallizált Olaszországot is. Úgylátszik, túlságosan ellepte, mert a *New-York Times* egyik legutóbbi számában egy Barett *McGun* nevű hírlapíró arról panaszkodik, hogy egyesek Olaszországban kifogást emelnek az amerikai kultúra magazinjai ellen. Csodálatosképpen akadnak ott emberek, akik Dantet, Petrarcát jobb szerzőnek tartják, mint a Comic Magazinok szerzőit. Elpanaszolja, hogy egy olasz képviselő odáig vetemedett, hogy törvényjavaslatot nyujtott be a magazinok terjesztése ellen azzal az átlátszó ürügygyel, hogy „megmérgezi" az ifjúságot, — holott az igazság az, hogy a felnőtteket is megmérgezi. Akárhogy is van, a kiváló nyomtatványoknak hatása már abban is megnyilvánul, — idézi az újságíró a képviselőt —, hogy az olasz ifjak már egyes angol szavakat szótár nélkül is megértenek. Ilyen szavak a *„Bang"* (hangutánzó szó pisztolydörgésre), *„Zipp"* (hangutánzó szó, használatos, amikor Tex tőre valamilyen hátba fúródik), vagy *„Knock out"* (eredményes, koponyaalapi törést okozó ökölcsapás megjelölésére). Egyébként — panaszolja McGun — az akadékoskodó olasz képviselő közvéleménykutatást sem átalt rendezni 6212 olasz iskolás között, akiknek 42 százaléka — mint a kultúra legnagyobb dicsőségére megállapítható — hetenként legalább egy magazint, 37 százaléka pedig hetenként több magazint olvas. A 6212 gyerek közül sok úgy nyilatkozott, hogy azért kedveli főkép ezeket a remekműveket és az egyik főhőst, Tex Billt, *mert kellemesen sok bennük a gyilkosság* és ami Text illeti, ő igazán utólérhetetlen a pisztolykezelésben. Bár akadtak olyanok is, akik *Light*-et — ez egy másik rokonszenves magazinhős — még jobban szeretik, mert *„Light egy folytatásban sokkal több embert öl meg, mint Bill, mindig győz és mindig elmenekül"*.

A kultúra rajongói közt igazán vitás ezekután, hogy vajjon be kell-e tiltani Olaszországban a Comic Magazint? Vannak, akik azt állítják, hogy be kell tiltani ezeket a gyalázatos nyomtatványokat, vannak azonban, akik azt mondják, hogy semmi esetre sem! Mert hol tanulják meg különben az olasz ifjak az amerikai életformát, hiszen nem lehetnek ott a lincseléseknél, sem Koreában, amikor az amerikai katonák falvakat gyujtanak fel, nőket és gyermekeket gyilkolnak meg és a gyakorlatban túltesznek a rajzolt Tex Billen. Valahol csak meg kell ezt tanulni az olasz ifjaknak is: vagy a magazinokból, vagy az Olaszországban állomásozó amerikai csapatok viselkedéséből. Mert, ha az utóbbiak nem is ölnek oldalanként, amit Olaszországban mívelnek, az sem kutya. A kutyák ki is kérnék maguknak...

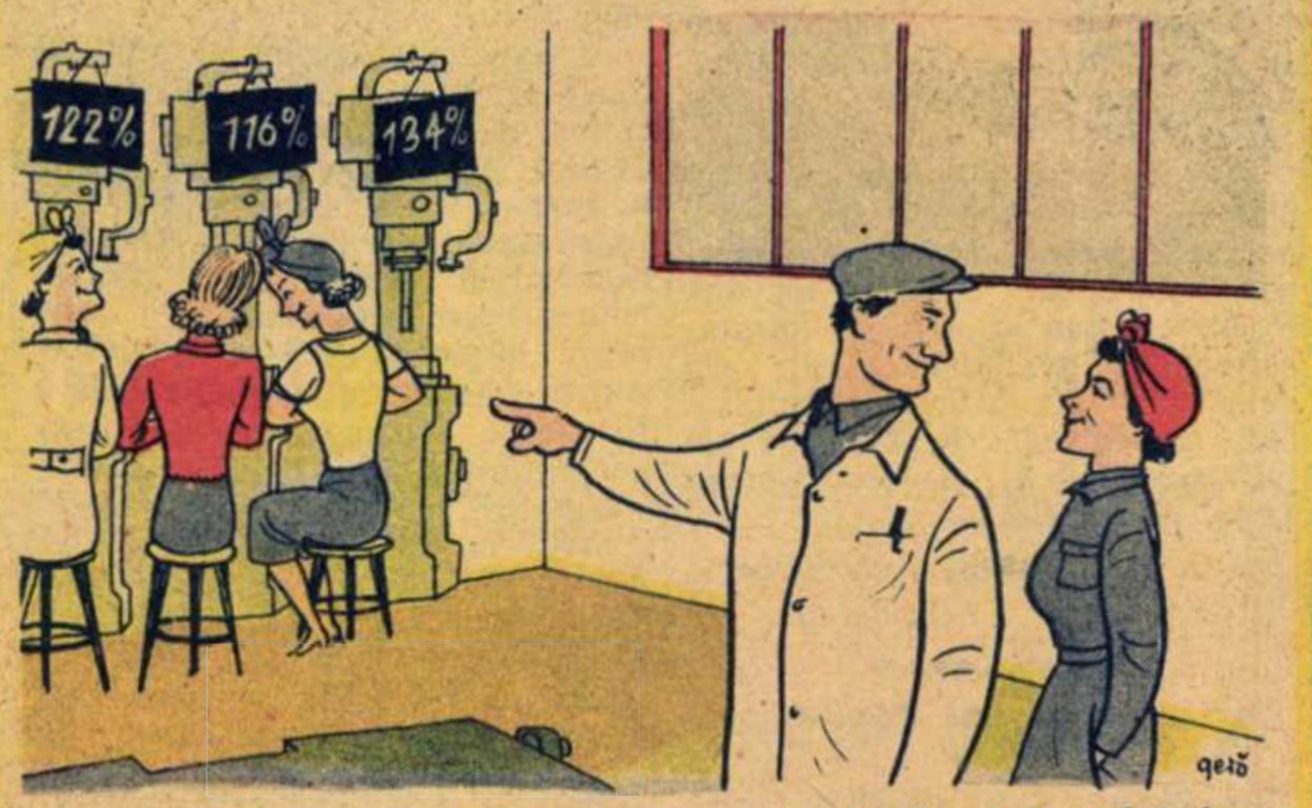
Bodó Béla

SPELLMAN KOREÁBAN

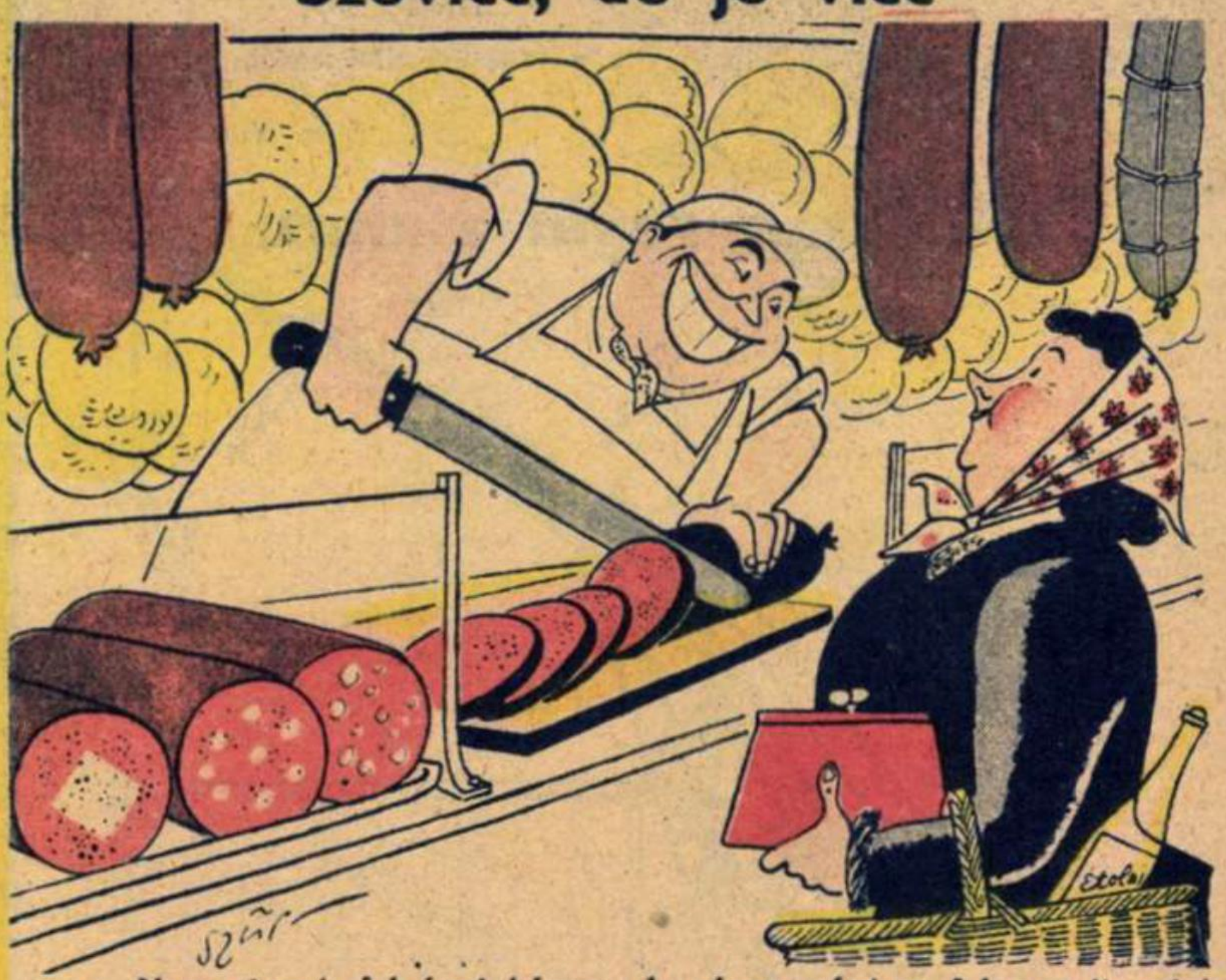
— Sajnos, bíboros úr, itt a harctéren nem szolgálhatunk tömjénfüsttel.
— Nem baj fiam, ezzel a füsttel is meg vagyok elégedve...

Karácsony után

— Nézze szaktársnő, mennyit csevegnek a kislányok, és mégis hogy haladnak a munkával...
— Igen. Mert Ilonka azt meséli, hogy mennyi mindent vett a keresetéből karácsonyra...

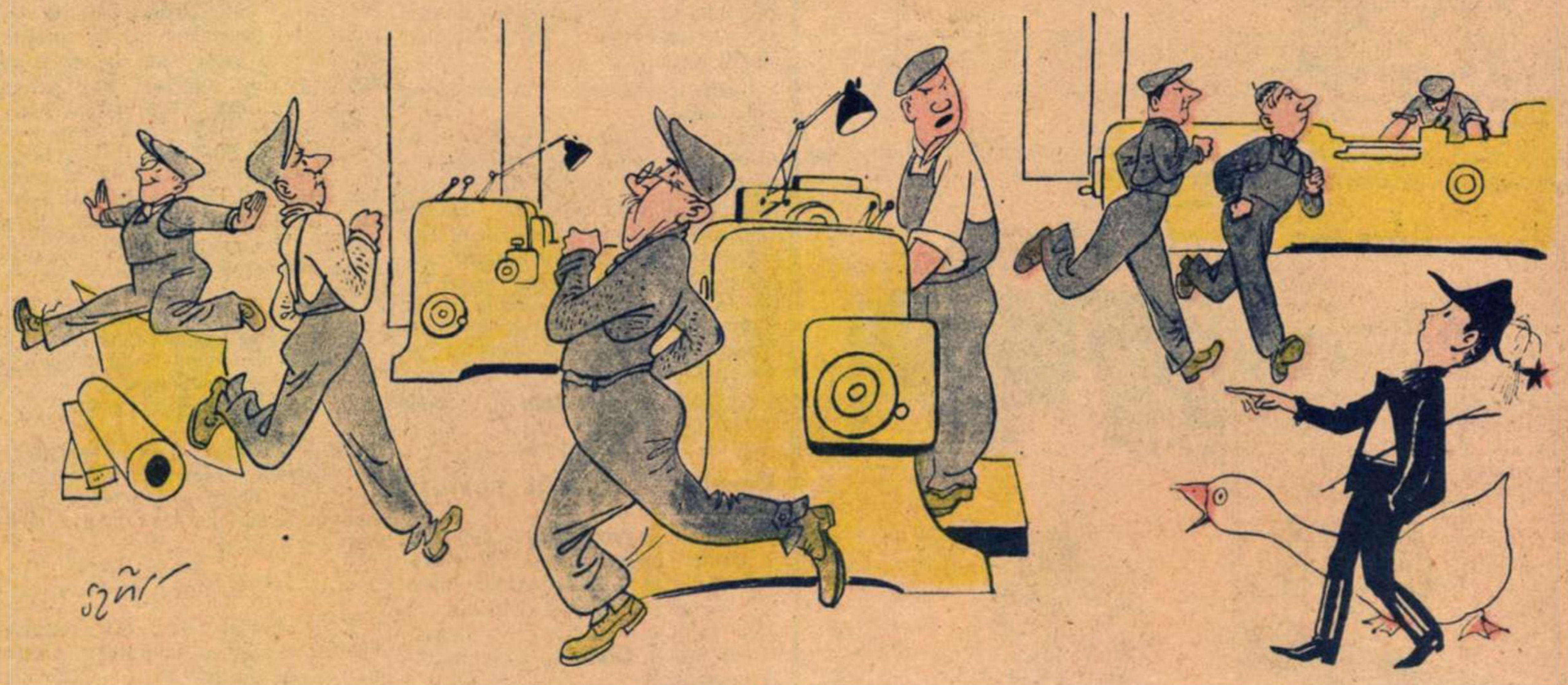
Szóvicc, de jó vicc

— Nem akarok felvágni kérem, de régen vágtam fel annyit, mint amennyi felvágottat mostanában felvágok...

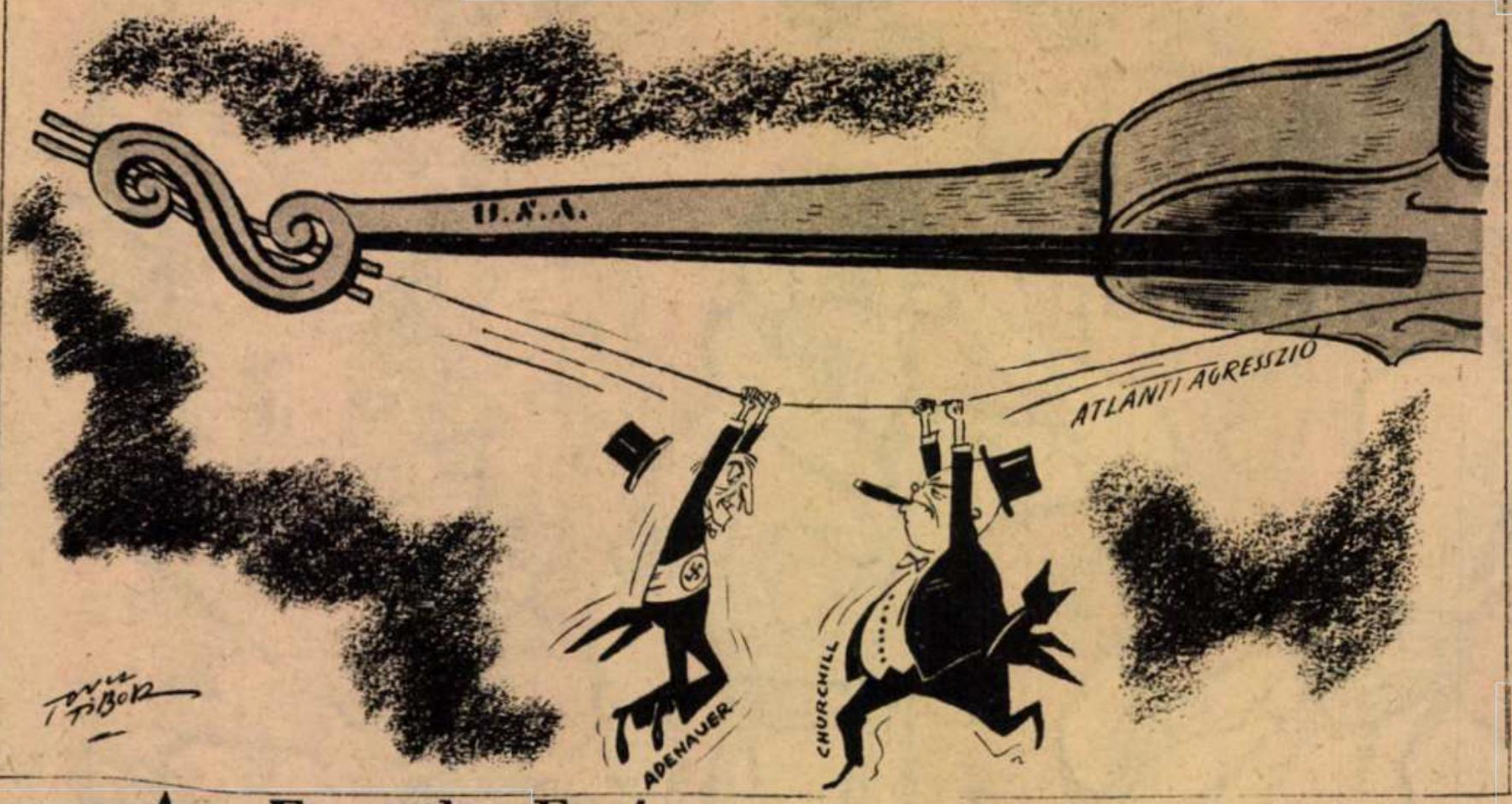
AHOL NINCS MEG A SZERVEZETTSÉG

(A Fémáru- és Szerszámgépgyárban nem biztosítják az illetékesek a munka folyamatosságát.)

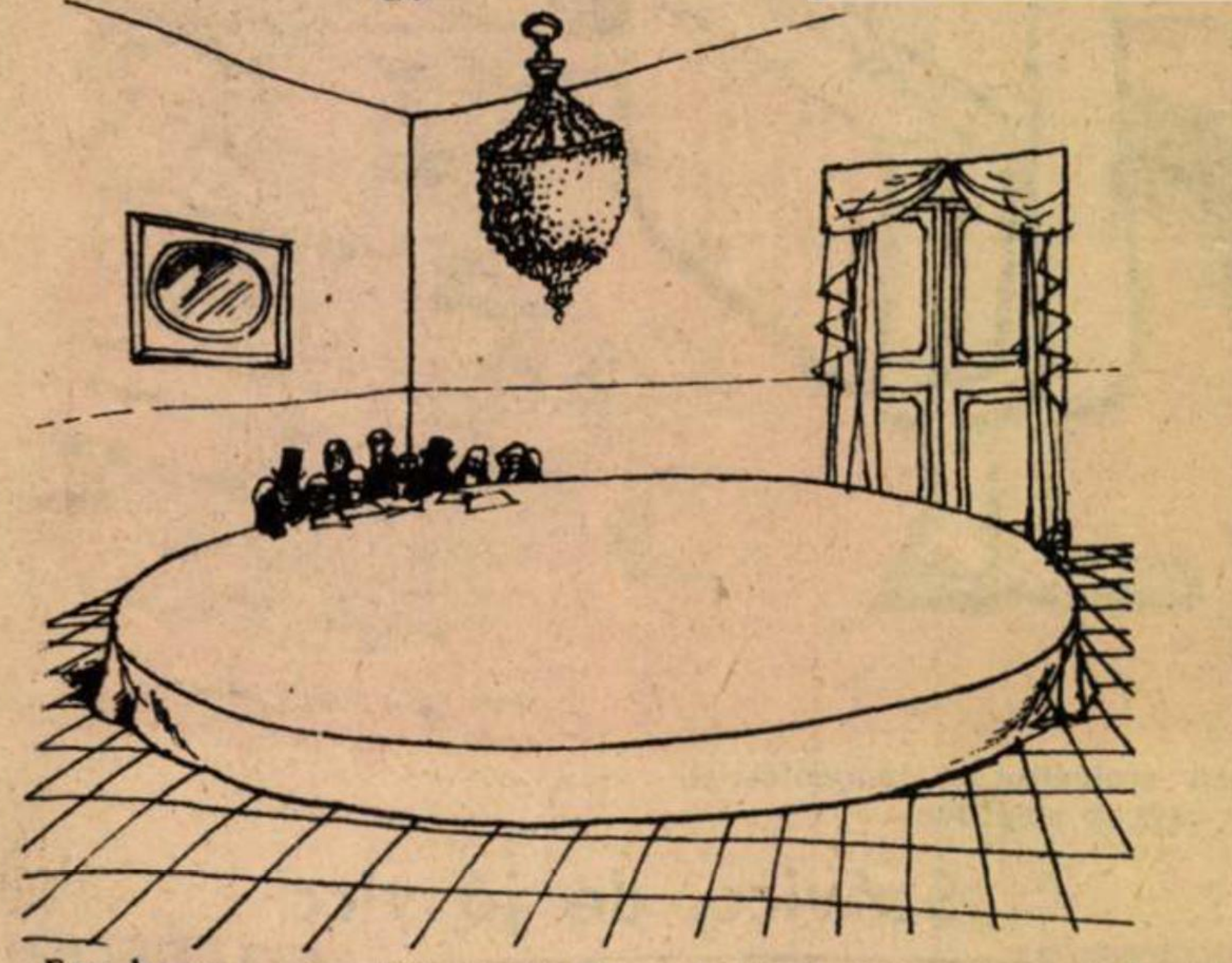

— Mi az, itt MHK-edzés van?
— Nem. Az emberek munkáért futkosnak a művezetőhöz.

Akik egy húron pendülnek...

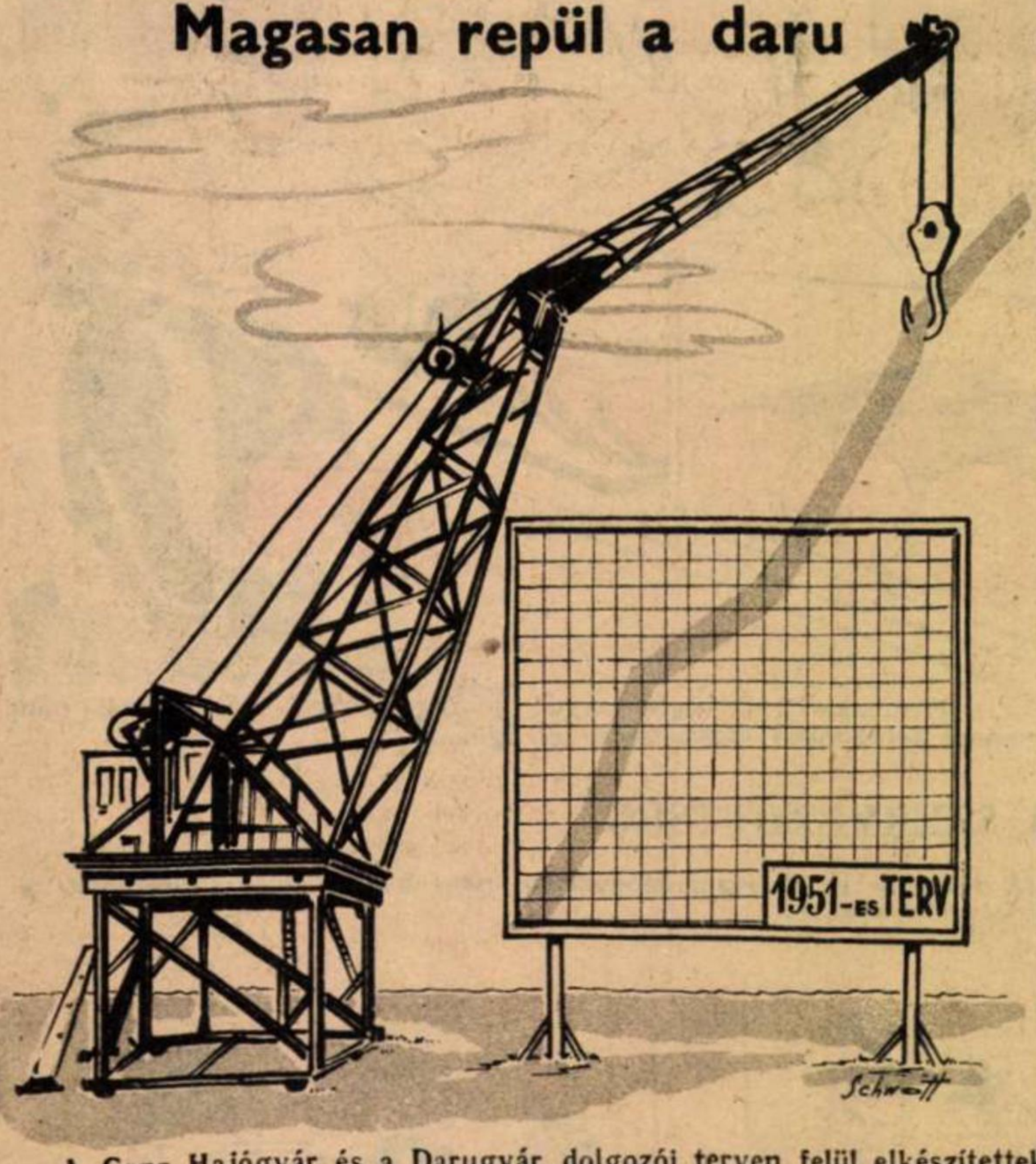
Az „Egyesült“ Európa

Egy hang a nyugatiak közül: Olyan érzésem van, uraim, mintha itt hiányozna valaki...

(Vie Nuove, Roma)

Magasan repül a daru

A Ganz Hajógyár és a Darugyár dolgozói terven felül elkészítettek egy húsz emelet magasságú kohószerelő toronydarut.

Bécsben is megemlegetik

— Ugye anyu, ez az a bácsi, aki miatt nem volt bejglink karácsonykor?

Hol sakkozik János?

— Jó estét Erzsike! Beszélhetnék Jánossal?
— Nemigen, mert most valószínűleg sakkozik.
— Ejha! És akkor nem lehet vele beszélni?
— Nemigen, mert Lillafüreden sakkozik.

Le a bürokráciával!

Miért fellebbeznék meg?

A Fővárosi Teherfuvar V. 360 forinttal túlfizette a gépjárműadót. Ezért kérelmet intéztek a Fővárosi Tanács pénzügyi osztályához, amely helytadott a kérelemnek és erről határozatban értesítette a Fővárosi Teherfuvart.

A határozat szóról-szóra így hangzott:

„Kérelmére a Városi Tanács vb. pü. oszt. a 3242. sz. a gépjárműadó kfvi számlán mutatkozó 360 Ft túlfizetésének a Címnek a Magyar Nemzeti Banknál vezetett egyszámlája javára való visszautalását elrendeli és a visszautalás foganatosítása végett egyidejűleg intézkedett. *E határozat ellen a kézbesítés napját követő 15 napon belül a pénzügyminisztériumhoz címzett s a fővárosi tanács vb. benyujtandó 10 Ft illetékköteles panasszal élhet.* A kiadmány hiteléül: Aláírás (P. H.)

Egy kicsit csodálkoztunk a levél befejező részén. Miért élnénk panasszal, amikor kérésünket kedvezően elintézték? S miért tegyünk rá erre a panasziratra 10 forintos bélyeget? Egyáltalán, akadt még valaki a hivatalos utak labirintusában, aki bélyeges beadványon panaszkodott, mert kérését gyorsan és jól elintézték?

Fővárosi Teherfuvar V. Fiumei-út

A Szekszárdi Népbolt

December 17-én fenyőfát árusítottak a Szekszárdi Népboltban. Negyven forintot kértek egy méterért. Sokan vásároltak, mert féltek, hogy elfogynak a fák.

Még aznap húsz forintra, tehát a hivatalosan megszabott árra szállították le a fa árát. Ügylátszik rájöttek arra, hogy dupla árat kértek. Többen visszakérték a feleslegesen fizetett összeget, ezeknek felírták a nevét, de technikailag nem lehet megoldani a visszatérítést, hiszen az is visszakérheti a pénzt, aki már olcsón vette.

Ilyen tévedésnek nem szabadna előfordulni.

Van egy másik Népbolt-eset is. A város egyetlen Cipő-Népboltja a korzón volt. Ünnepek előtt a Széchenyi-utcába költöztették. Három nap mulva ismét visszatelepítették a korzóra. Miért táncoltatják ide-oda a Cipőboltot? Hiszen sokba kerül az ilyen ide-oda költözködés. Vagy már előre farsangolnak a cipők, mielőtt táncos lábakra kerülnének?

Több szekszárdi dolgozó

Vezetékes rádiót kérünk

Hárman vagyunk testvérek, mind a hárman nagyon szeretjük a rádiót. Különösen az óvodások műsorát. Vezetékes rádiót kértünk, de nem kaptunk kérésünkre választ. Ludas Matyi, intézd el, hogy nálunk is bevezessék.

Szilvássy Pityu óvodás, Albertfalva, Lenin-u. 20.

Se megafon, se kisbíró

Szigetvár Baranya megyében van. Nagyközség, városi jelleggel. Ezért Szigetvár lakói nagyon furcsállották, hogy mostanáig kisbíró dobolta ki a híreket.

A községi tanács 1951 januárjában hangos hírközlő felszerelését kérte. A megafon felszerelésével kapcsolatban Szigetvár községi tanácsa a vállalatok és hivatalok bürokratikus útvesztőjébe került. A Baranyamegyei Tanács terv- és statisztikai osztálya (TSO), a Baranyamegyei Beruházási Vállalat (BBV), a Pécsi Villanyszerelő Vállalat (PVV), a RAFILM és a MEZÖVIL volt a sok bába. Közöttük elveszett a gyermek, a szigetvári megafon. Legalábbis máig még mindig nem találják a városban.

Az ügy úgy kezdődött, hogy az SzKT kérését a TSO tudomásulvette, de hiába sürgette SzKT TSO-ot, hiába szavazták meg a hitelkeretet, SzKT hiába lépett TSO utasítására érintkezésbe BBV-vel, nem történt semmi. SzKT elkészítette a berendezés vázlatát, a tervrajzot idejében elküldte, állandóan sürgette az ügyet a TSO-nál és a BBV-nél, de augusztus 8-ig csak annyi történt, hogy BBV közölte: „még nem nyilt meg a hitelkeret“.

SzKT megint ír TSO-nak, BBV átiratot küldött, igéret is hangzott el a gyors felépítésre, KIOSz-iparosok neve is felmerült, akik hajlandók lettek volna gyorsan elkészíteni a híradó-berendezést, de megint csak nem történt semmi.

Közben „helyszíni bejárást“ tartottak, kitűnt, hogy a hangszóró többe kerül, mint amennyire gondoltak, megindult az új levelezés SzKT, TSO és BBV között, bekapcsolódott az ügybe a PVV is. Kitűnt, hogy a megafon még többe kerül, mint ahogy másodszorra kiszámították. Ekkor már a MEZÖVIL és a RAFILM is bekapcsolódott az ügybe. A legutolsó hír: a PVV a vezeték szerelését az 1951-es évre nem vállalhatta. Mindez január 3-tól december végéig történt. Szigetváron most attól félnek, hogy ugyanígy fog lezajlani az 1952-es év is. Az ügy érdekessége, hogy 1952. január 1-től kisbíró sem lesz Szigetváron, mert azt hitték, hogy lesz megafon és a kisbírót ezért nem szerepeltették az 1952-es tervben, tehát nem dobolhatják ki a híreket. Se megafon, se kisbíró. Ezen már csak a Ludas Matyi segíthet.

Baranya megye Tanácsa Végrehajtóbizottsága sajtó- és propaganda csoportja

Távirati befizetés

1951 december 3-án Pusztaföldvárról feladtak részemre 900 forintot táviratilag. Még nem érkezett meg. Kedves Ludas, kérdezd meg a postát, miért késik a pénz.

Szivák László
VIII., Orczy-út 38. I. em.

1951 október 4-én 300 forintot küldtek részemre táviratilag. Október 20-án sürgettem a pénzt, de még választ sem kaptam.

Szász Lajos
Vasöntöde és Gépgyár

A kérvény „elfekszik“

1951 tavaszán a szombathelyi Erdőgazdaság igazgatója elrendelte, hogy az adminisztrátorok munkaideje ezentúl tíz óra. Teltmúlt az idő és az Erdőgazdaság igazgatósága rájött arra, hogy minden alap nélkül, a kollektív szerződéssel ellentétesen rendelték el a tízórás munkaidőt. Ezért két hónappal később visszavonta rendelkezését és úgy intézkedett, hogy az adminisztrátorok továbbra is csak nyolc órát dolgozzanak.

Az üzemegység hét adminisztrátora kérvényt nyujtott be az Erdőgazdasághoz, amelyben kérték, hogy az írásban elrendelt és két hónapig tartó napi két óra munkaidőt fizessék ki részükre.

Azóta félév telt el. A kérvény valahol porosodik, valahol „elfekszik“. Ezzel kapcsolatban három kérdés merül fel:

1. Ha van túlórakeret, miért nem fizetik ki a jogosan járó túlórát?
2. Ha nincs túlórakeret, miért rendelik el önkényesen a tízórás munkaidőt?
3. Akár van túlórakeret, akár nincs, miért nem válaszolnak fél év óta kérvényünkre?

Tábory István
Uzsa, erdőgazdaság

Békásmegyeri HÉV-állomás

Békásmegyeren új állomásépület készült, de még nem adták át a forgalomnak. Ezért a békásmegyeri HÉV-en utazó utasok a szabadban várakoznak a szerelvényre. Többször kértük az állomásfőnökségtől az új épület várócsarnokának kulcsát, hogy fedél alatt várhassuk meg az állandóan késő HÉV-vonatot. Azt a választ kaptuk, hogy nem találják a kulcsot. Ezért továbbra is a szabadban kell várakoznunk a vonatra.

Szabó Nándor
Békásmegyer, Templom-u. 11.

Ludas Matyi elintézte

Köszönjük a Ludas Matyinak, hogy az SZTK ózdi fiókjának telefonja ügyében panaszunkat közölte. Örömmel értesítjük a Ludas Matyit, hogy a postahivatal másnap a távbeszélő készüléket átszerelte.

SZTK ózdi kirendeltség.

Gidai Lajosné csökmői lakos panaszával kapcsolatban megállapítottuk, hogy járt neki a táppénz. A munkáltató hibás volt, de a balesetet nem jelentette be. A táppénzsegély és az utazási költség kiutalása iránt már intézkedtünk.

Gidai Lajos négyhónapi családi pótlékot is kapott. A késedelmes elintézést az okozta, hogy nevezett a debreceni alközpont helyett a budapesti alközponthoz fordult. Köszönjük, hogy a Ludas Matyi közölte az esetet, mert ezzel hozzájárult az ügy gyors elintézéséhez és hasonló hibák kiküszöböléséhez.

Szakszervezeti Társadalombiztosítási Központ Hajdu-biharmegyei alközpontja.

A BUDAPESTI ÁLLAMI GAZDASÁGBAN

Pesti csecsemőknek — pesti tejet!!!

Az első, ami az ember szemébe tűnik a Budapesti Állami Gazdaság tehenészeteiben: a boxok hosszú sora, bennük száz és száz örökké mozgó állkapocs és ugyanannyi ütemesen meglendülő „élő légycsapó". A tehenek valamennyien különféle leánynevekre hallgatnak, ami azt jelenti, hogyha idegen mondja a nevüket — Piri, Magdi, Sári, Muci stb., stb. — akkor egy szót sem szólnak, csak kérődznek. Ha nem szól hozzájuk az idegen látogató, akkor se szólnak semmit, csak kérődznek. Az első tehát, amit megtanulhat mindenki: akár beszélsz a tehénhez, akár nem, ő csak kérődzik.

De ez csak felületes megfigyelés. A Budapesti Állami Gazdaságban sokat tapasztalhat a látogató. Megfigyelheti, mennyi-mennyi munka van az ezernél több tehénnel, bikával, borjúval, 700 juhhal, többezer baromfival, nem beszélve a lovakról, szántókról, veteményekről, zöldfélékről ... Budapest peremén, a fővárost átkarolva, Kőbányán, Fóton, Vecsésen, Lakihegyen, Dunakeszin, Alagon, Nagykovácsiban: a Gazdaság üzemegységeiben kedvesszemű tehenek, mordarcú bikák, enyvesbarna-szemű kisbocik élnek és, ami a fontos — szaporodnak. A Gazdaság ugyanis azt a célt tűzte ki maga elé, hogy két éven belül valamennyi budapesti csecsemő csak Budapesti Állami Gazdaságból való tejet igyék. Nohát, annyit mondunk, ez nem egyszerű feladat, alaposan fel kell kötni a fejőszéket. De, ahogy nézzük, a Gazdaság el is éri, amit kitűzött. Már most 126 százalékos a tejbeadásuk és az egyes üzemegységek között olyan verseny van a tejhozam emeléséért, hogy a tehenek csak úgy kapkodják a fejüket: mi van itt, már megint több tejet akarnak? „De még menynyire — mondja Vig Aladár, a lakihegyi tehenészet vezetője. — Ma, egy nap alatt 1500 liter helyett 1781-et adtunk be. 2000-ig akarjuk emelni a tejhozamot 1952-ben".

Persze, nem mindegyik tehén tejel egyformán. A legjobbak az **„extrák"**, ezek naponta 20 literen felüli tejmennyiséget adnak. **A jó tehenek** 15—20, a **közepesek** 10—15 liter tejet nyujtanak át... Külön rekeszben állnak a **szabotőrök**. Ezek nem adnak tejet, akármit is csinálnak velük. Megjegyezzük, a fejősök ilyenféle neveket adnak ezeknek: Kulák, Lusta, Bánat, és.. bocsánat... a legmakacsabb tehén: Anyós. Kérhetik, táplálhatják, simogathatják, nem ad tejet. Ahogy így elnézem, hamarosan találkozom vele egy tányéron, némi törtkrumpli és egy uborka kíséretében.

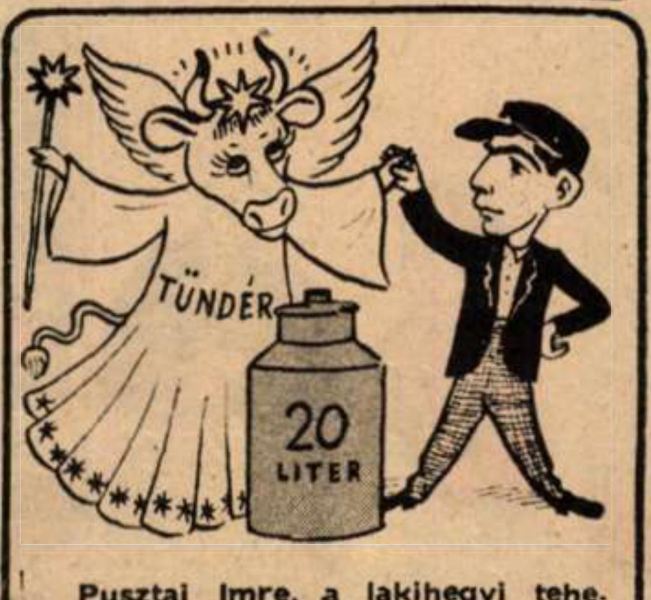
Valamennyi üzemegységben a leggondosabb kezelésben részesülnek az állatok. Gondos tehenész gárda ügyel arra, hogy rend legyen, tisztaság. „Most már minden segítséget megkapunk — mondja Kóbor János brigádvezető a Kőbányai-üzemegység tehenészetében — de bezzeg néhány hónappal ezelőtt... Olyan volt, mint a rossz mesében: hol volt, hol nem volt ásó, kapa, villa, gereblye; nem volt megfelelő lakás a dolgozók részére, rettenetes rossz kosztot kaptunk... Most, amióta a központ megkezdte munkáját, minden megváltozott... Van szerszám, épülnek lakások is... az üzemi konyha pedig néhány hét óta különösen nagyon jó. Csak... lenne sok tejkedvelő ember az Elektromos Műveknél, mert akkor kijönnének ide, Kőbányára és elhoznák a háromfázisú áramot. A villanyfejéssel ugyanis sok munkát takarítanánk meg és a tejtermelést nagy százalékban emelnénk"".

A Budapesti Állami Gazdaság ez év október 1-én alakult hivatalosan. Igazgatóját, Béres István elvtársat azonban csak október 8-án nevezték ki. A Gazdaság tehát előbb megszületett, mint a papája. Ez azonban nem akadályozta meg Béres elvtársat abban, hogy nagy lendülettel, fáradhatatlanul dajkálja, ápolja, gondozza és fejlesse hőn szeretett gyermekét. Képünk a gondos apát és a gondozott „tejtermelőket" ábrázolja.

Naponta 190 tehén részére keveri, gyurja, morzsolja Becz Bálint bácsi a reggelit, ebédet, vacsorát. A tehenek szeretik Becz bácsi „főztjét", ha másért nem, hát azért, mert — bizonyára szimpátiából — tehénszarvformájú bajuszt visel

Pusztai Imre, a lakihegyi tehenészet egyik legjobb fejőse, kedvencével, Tündérrel. Tündér valóban tündér — ahogy azt rajzolónk le is rajzolta. — De nem azért, mert szárnya és fényes botja van, hanem azért, mert napi 20 liter tejet ad.

— Egyik oldalamon Margit, másikon a Klári — mondja Gulya Károly, Pusztai elvtárs versenytársa. — Akár hiszik, akár nem, én ilyenkor vagyok a legboldogabb. Persze, a hozzám beosztott másik nyolc tehenet is szeretem, de... hőha, Klári, ne nyalj bele az arcomba... Csak te vagy a kedvencem...

A bocikra külön „felelős" vigyáz. Nem könnyű feladat, annyi bizonyos. Etetés, itatás, mosás, tisztítás, (majd hozzáírtuk: festés, vasalás...) Bizony, Marosi Ferenc bocifelelős úgy gondozza a kis tehén- és bikapalántákat, hogy az anyjuk se különben.

— Kedves egészségére — mondja Csatlós Antal, a kőbányai tehenészet fejőse egyik kedvenc tehenének. A tehén nagyon szereti a sörtörkölyt, ami a sörgyártás egyik mellékterméke. Csatlós Antal viszont nagyon szereti a sört és elég gyakran issza is.

Kovács Sándornénak az a foglalkozása, hogy fejés előtt vízzel lemossa a teheneket. Kovácsné mellett Keresztes fejős áll. Kezében vedre, hátán fejőszéke, ami azért van rákötve a derekára, hogy fejés közben ne kelljen felemelnie, ha átmegy egy másik tehénhez.

Ezután elvittek minket a bocikhoz: két és félhónapos a legidősebb és kéthetes a legfiatalabb. Az ember nem is érti, hogyan lesz egy ilyen nagyfülű, kedveslábú, aranyos jószágból akkora nagy marha? De csak legyen! Legyen minél több tehén és minél több tej a budapesti csecsemők nagy gyönyörűségére.

Vajda Albert

Páva egy napja

Páva nem páva, hanem tehén. Ha ránézel, visszanéz. Nézheted akár félóráig is, pontosan olyannak látod, mint sokszáz társát, itt sorba mellette. De a fejőse ezer közül is megismeri. „A Páva — mondja büszkén — az csak a tehén. Átlagba 22—23 litert ad egy nap. A Kőbányai tehenészet büszkesége!" Hogy hogyan érik el, hogy a Páva ennyi tejet ad? Gondos kezeléssel! Mindenki okulására, elmondom Pávatehén egy napját.

Hajnali 4 óra. A fejősök felkelnek, Páva sem alhat tovább. A nap a reggelivel kezdődik, Páva csendesen fogyasztja el. — **5 óra.** Mosdás következik, mert bár Páva nem mos se nyakat, se lábat, de gondozója tisztába teszi őt is, a jászolt is. Igy ni. Emeld szépen a lábad Páva, ne mondják, hogy szebb a pulyka... Ez eltart 6-ig. Közben szabadon kérődzhet, senki se zavarja ebben. — **6-tól 8-ig** a reggeli fejés következik, melynek fáradalmait Páva-kisasszony 11 óráig heveri ki. Csendesen kérődzik, igen jámbor fajta, de a szeme már körbejár, jön-e az ebéd? Milyen mohó is egy ilyen tehén, igaz, sok gyomra van, de az összes gyomra tele még és a szája is, mégis enni kér.. **11 óra** után hozzák is az ebédet. Jóízű falatozás következik, nem kell se kés, se kanál, csak villa. Azt se Páva fogja, hanem azzal teszik elébe az ételt. **12 óra.** Jaj, már megint a mosakodás. Bizony, ez a főmosdás! A tehénnek tisztának kell lenni. Kis vakarás a vakaróval, kis gyógykefélés a gyökérkefével, aztán **1 órára** készen is van a déli fejés. A második. Utána **4 óráig** ebédutáni alvás. Pont **4-kor** kinyitja a szemét Páva és kéri a vacsorát. Hallatlan, már pár órája semmit sem ettem, ezt mondja a bőgése. Vacsora után ismét mosdás, nem lehet piszkosan az ágyba menni. Még akkor se, ha az ágy — alom. Persze, előbb **fél 6-kor** az esti fejésen Páva ismét bebizonyítja, hogy segíti a tejhozam emeléséért folytatott versenyben az Állami Gazdaságot. Körülbelül **fél 8-ra** végeznek a fejéssel, Páva ásít néhányat, aztán lehajtja hatalmas busa fejét és álmodni kezd. S bár ő kőbányai, mégis biztosan Betyárról álmodik, a Lakihegyi üzemegység legszebb bikájáról.

Tudományos tehénmenü

A Budapesti Állami Gazdaság alagi tehenészetében érdekes kísérletek folynak Hajdu Géza agronómus, a Magyar Tudományos Akadémia tagja vezetésével. Azt vizsgálják, hogy a tehenek azonos körülmények között, más és más táplálék mellett hogyan adnak több tejet. Ennivaló szempontjából három csoportra osztotta a teheneket. Az első csoport menüje a következő: sörtörköly, répaszeletek, buzatörek, darált répa, lucerna és moslék. A második csoport már diétásabb koszton él: siló, sörtörköly, répaszeletek. Viszont a harmadik csoport már csak répaszeleteket és silót kap. Arról nem számolt be nekünk Rózsás Sándor brigádvezető, hogy valamelyik tehén visszaküldte-e már a 3. kategóriájú menüt és követelte volna az egyesét. De annyit elárult, hogy szívesen látnák a Ludas Matyi egész szerkesztőségét a fejéseknél, mert — mint mondotta — a tapasztalat azt mutatja, hogy vidám embernek több tejet ad a tehén. Ezekután könnyen lehetséges, hogy ebben a kisérleti tehenészetben, a fejés előtt fél órával külön e célra szerződtetett tehéntréfa-gyüjtők vicceket fognak mesélni a teheneknek.

Jövő héten: a PATYOLATNÁL

Kutya egy ország

A „Wall Street Journal" a minap cikksorozatot közölt az amerikai kutya-társadalom helyzetéről. Igen, nem viccelünk. Az amerikai „big business", tehát az iparmágnások, nagytőkések és egyéb nagy kutyák lapja hosszú cikkeket szentelt a kis kutyáknak.

Megtudtuk, hogy Denver város „Dog beauty parlor" (kutyakozmetikai intézet) nevű intézményére büszke. Hogy Seattle városában van egy „Canine beauty shop", ahol a kutyákat mossák, ondolálják, puderozzák és parfőmözik. A newyorki „Dog bath club" pedig csekély nyolc dollárokért elvégzi a kutyafürdetés, nyirás és pedikürözés szakszerű, felelősségteljes munkáját. Massachusetts államban van az „Elbiac Canine College", amely a jómodorra oktatja az ifjú kutyanemzedékeket. Ugyancsak van egy oktatási intézet, éspedig egy „kutyaegyetem" Newyorkban, ahol 36 dollár a tandij tizenkéthetes tanfolyamért. Chicagoban pedig az ebtulajdonosokat képezi ki egy magániskola, hogy mikép bánjanak kutyáikkal. A nyári időszakban külön kutyaüdülők vannak nyilva uraságoktól ideiglenesen levetett ölebek számára; a napi penzió 1,50 dollár.

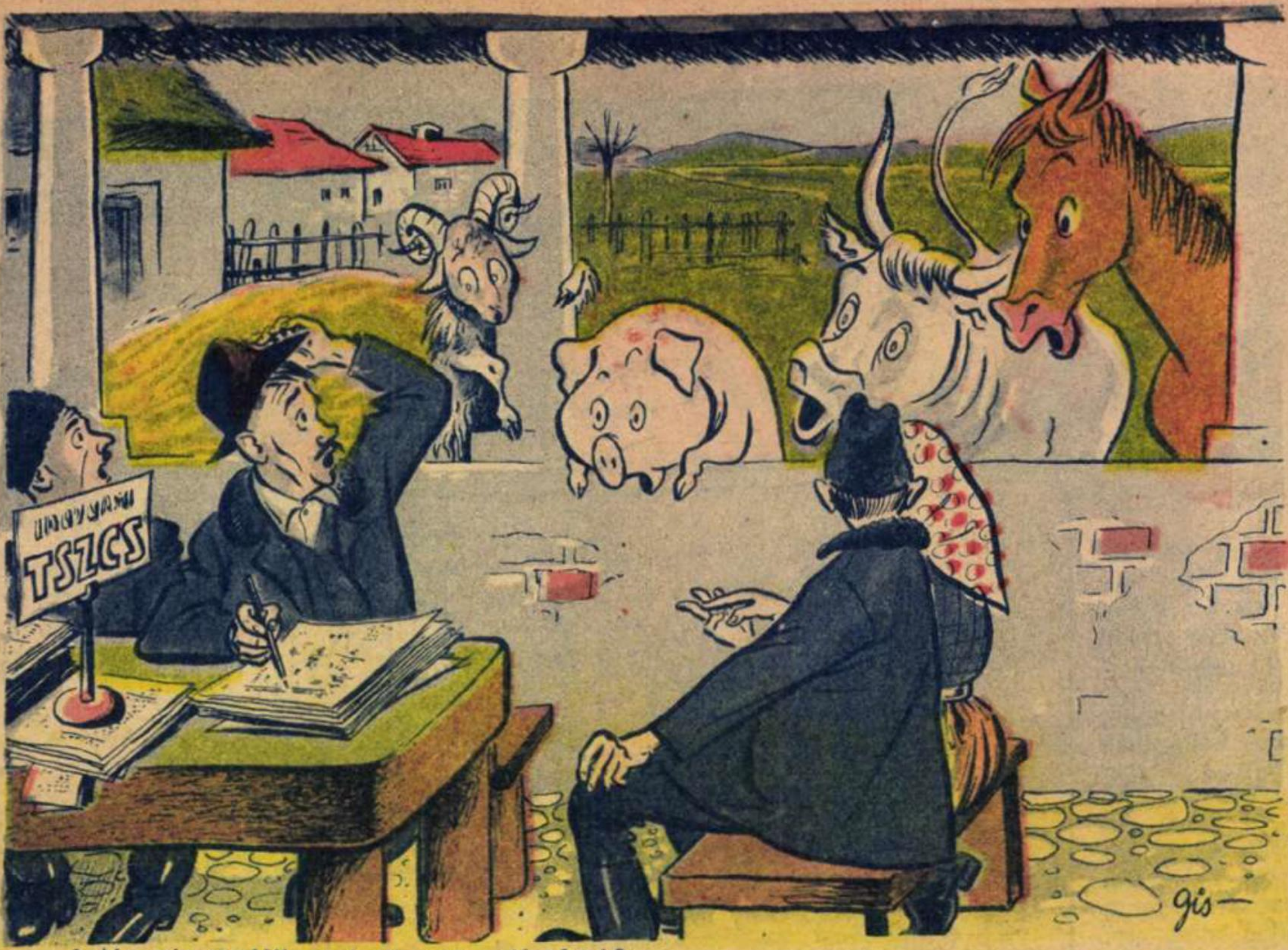
Persze a gyógykezelést sem hanyagolják el. Newyorkban van egy kutyalélekelemző intézet, ahol az ebek tudatalatti életét olcsón analizálják kitűnő, szakképzett kutyalélekbúvárok.

Végül a cikksorozatnak van egy igen vészes végkövetkeztetése: az elmult harminc év folyamán a kutyaság létszáma 200%-kal nőtt, míg a nem-kutya amerikaiak száma csak 30%-kal szaporodott. Ez komoly aggodalomra ad okot, mert ha ez így megy, akkor 2020-ban a kutyák kiszorítják az embereket..

Igazán megható az a gondoskodás, amellyel az amerikai nagytőke lapja a kutyakérdést kezeli. Hiába, kutya egy ország az az Amerika!

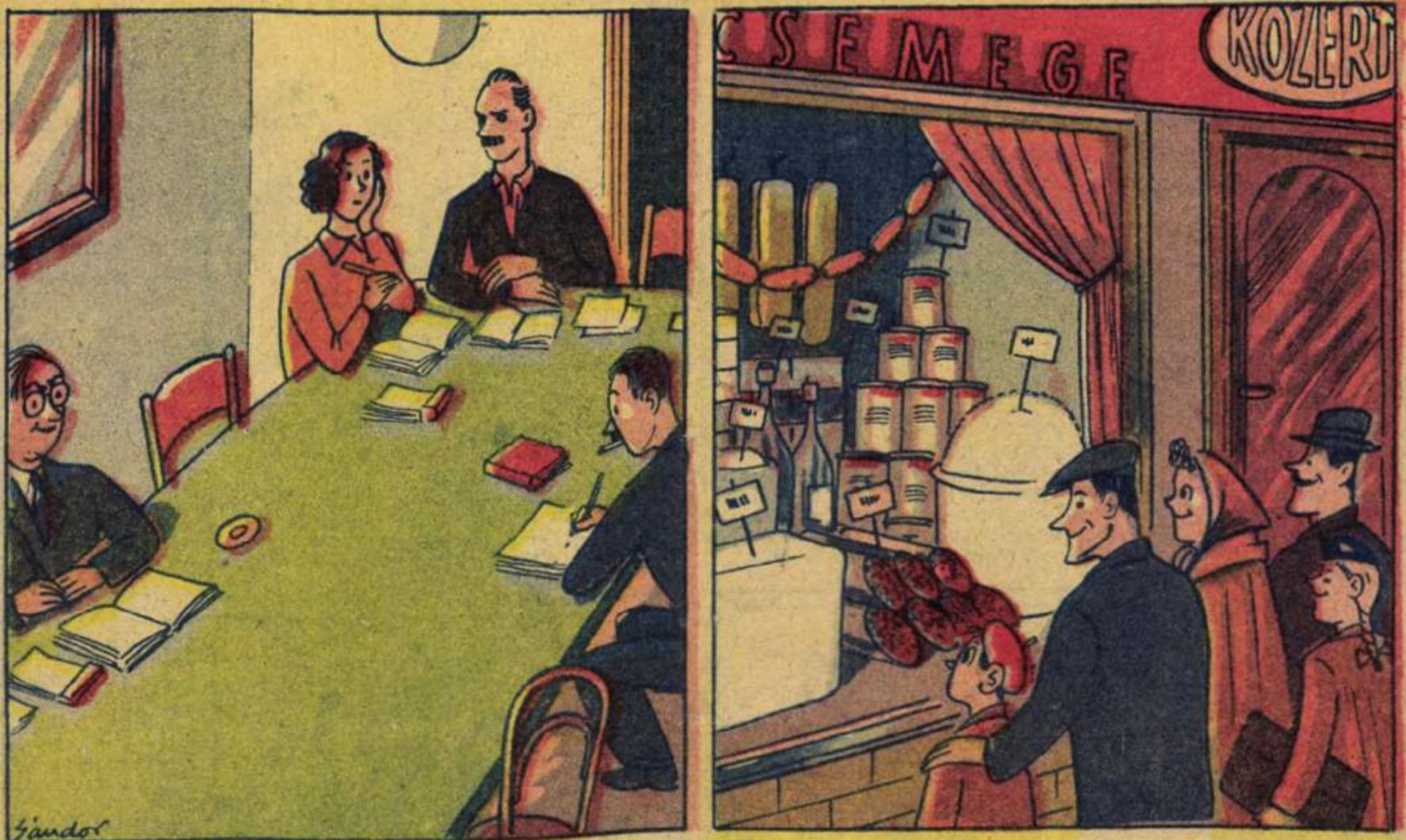
ble

MEGBESZÉLÉS A TÉESZCSÉBEN

Aztán min csodálkoznak itt ezek a jószágok?
Azon, hogy ha a jövedelmet növelni akarjuk, akkor miért a szót szaporitjuk és miért nem őket?

Megkezdődött a lemorzsolódás

...egyes szemináriumokon — ez nem jó dolog! ...az élelmiszerek árainál — ez nagyon jó dolog!

Dió Mió!

A bánatom nem csak testi,
De egyuttal lelki.
Elmondom, hogy milyen volt az
Ünnepi beigli.
A nagy bánat nem fér bennem,
Ki kell adnom szóban.
Dió volt a beigliben, — de
Mi volt a dióban?!

A diót, mint „dióbelet"
Vettem én a boltban.
Felette az ellenőrzést,
Sajnos, elnagyoltam.
Azt hittem, a „dióbél":
A diónak a béle,
Nem gondoltam, hogy a fát is
Ideadják véle.

Dióbélnek a fejében
Miket kaptam én ott?
Gerezdek közt kérget, ágat,
Csonthéj-maradékot.
Dióbél közt a fa-anyag
Kitett vón egy sámlit.
Kutya legyek, hogy ha ez a
Hasonlatom sántít.

S aki ezt a diót törte,
Nyilván dombon törte,
S azután a dombot is a
Dióba söpörte —
Mert a beigli diójában
Szűztalaj is porlott...
Sajna, már csak későn vettem
Észre ezt a dolgot.

Akkor, mikor a családom
Harapta a beiglit,
S kit egy falat becsapott, az
Több falatnak nem hitt.
Ki csonthéjra harapott rá,
Az is nagyon morgott.
A másiknál kéregszilánk
Kaparta a torkot.

Igy jártam én a beiglivel
S alássan könyörgök,
Aki így ad „pucolt diót",
Vigye el az ördög!
Segíteni úgy lehetne,
Azt hiszem, a dolgon,
Hogy az, aki ilyet csinál:
Azonnal pucoljon!

K. Tóth Lenke.

Amerikai műgyüjtő

(Európa műkincseit összelopkodják az amerikaiak.)

— Látod ezt az írást a falon? Annyi, mintha már egy Rembrandtot látnál ott...

NEM teljesítők lidércálma

